Τὸ φύλλον Δραχμὴ 1 καὶ διὰ τὸ Ἐξωτερικὸν 2½ πέννες

Η ΔΙΑΠΛΑΣΙΣ ΤΩΝ ΠΑΙΔΩΝ

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΟΝ ΠΕΡΙΟΔΙΚΟΝ ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΕΦΗΒΟΥΣ ΚΑΙ ΝΕΑΝΙΔΑΣ

Ἀναγνωρισθὲν ἀπὸ τοῦ Ὑπουργείου τῆς Παιδείας ὡς τὸ κατ' ἐξοχὴν παιδικὸν περιοδικὸν σύγγραμμα, ἀληθῶς παρασχὸν εἰς τὴν χώραν ἡμῶν ὑπηρεσίας καὶ ἀπὸ τοῦ Οἰκουμενικοῦ Πατριαρχείου Κωνσταντινουπόλεως, ὡς ἀνάγνωσμα ἄριστον καὶ ἐπωφελέστατον εἰς τοὺς παῖδας.

ΣΤΝΔΡΟΜΗ ΠΡΟΠΛΗΡΩΤΕΑ
ΕΣΩΤΕΡΙΚΟΥ: Ἐτησία δραχμ. 75. Ἑξάμηνος δρ. 40. Τρίμηνος δρ. 22.
ΕΞΩΤΕΡΙΚΟΥ: Αἰγύπτου γρόσια διατιμ. 50.— Ἀμερικῆς δολλάρια 4. — Ἀγγλίας καὶ ἄλλων ἐν γένει τῶν ἄλλων Κρατῶν σελλίνια 10.
Ἑξάμηνοι καὶ Τρίμηνοι ἀναλόγως.

ΕΚΔΙΔΕΤΑΙ ΚΑΤΑ ΣΑΒΒΑΤΟΝ
ΙΔΡΥΘΗ ΤΟ 1879
ΙΔΡΥΤΗΣ ΕΚΔΟΤΗΣ ΚΑΙ ΔΙΕΥΘΥΝΤΗΣ
ΝΙΚΟΛΑΟΣ Π. ΠΑΠΑΔΟΠΟΥΛΟΣ

Ο ΤΟΜΟΣ ΤΗΣ ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ
Ἀρχίζει τὴν 1ην Δεκεμβρίου, ἀλλ' αἱ συνδρομαὶ ἀρχίζουν τὴν 1ην οἱουδήποτε μηνός.
ΓΡΑΦΕΙΟΝ ΕΝ ΑΘΗΝΑΙΣ
Ὁδὸς Σωκρατίδου ἀριθ. 38, παρὰ τὸ Βαρβάκειον

Περίοδος Β'.—Τόμος 32ος | Ἐν Ἀθήναις, 22 Αὐγούστου 1925 | Ἔτος 47ον—Ἀριθ. 38

ΙΣΤΟΡΙΑ ΜΙΑΣ ΣΤΡΑΤΙΩΤΙΚΗΣ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

ΤΟ ΔΕΛΦΙΝΑΚΙ

[Μυθιστόρημα τοῦ Δοχαγοῦ DANRIT*]*

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ Θ'. (Συνέχεια)

Τὸ ἄνοιγμ' αὐτὸ σταίχισε τὴ ζωὴ τέσσερων ἀνδρῶν. Μὰ τέλος ἕνα μεγάλο μέρος τοῦ τοίχου σωριάστηκε γκρεμισμένο κι' ὁ Γιώργος ὁρμησε πρῶτος μέσα, μὲ τὸ περίστροφο στὸ χέρι... Οἱ ἄλλοι τὸν ἀκολούθησαν... Μέσα στὸ φρούριο ἡσυχία. Τὸ ἔδαφος ἦταν ξεκαθαρισμένο!

— Οὔφ! ἔκαμε ὁ Πεπίνος, σκουπίζοντας τὸν ἱδρῶτα του. Πολὺ μᾶς νεύριασαν αὐτοὶ οἱ πιθηκάνθρωποι! Μὰ ἐπιτέλους τοὺς ξεπαστρέψαμε!

Μὰ ξαφνικὰ κοίταξε γύρω του ἀνήσυχος:

— Ποῦναι ὁ Μπάμπας μου; Τί νἄγινε τὸ διαβολάκι;

— Πρὶν ἀπέβνα λεπτό, ἐδῶ ἦταν! εἶπε ὁ Γιώργος. Τὸν εἶδα ἐγώ. Κρατοῦσε πάντα τὴ σημαιούλα του.

—Μὴν τὸν βρῆκε καμμιὰ σφαῖρα; εἶπε ὁ λοχίας τρομαγμένος.

Κάθε ἄλλο! Ὁ Μπάμπας δὲν εἶχε μήτε γκρατσουνιά. Βρῆκε σὲ κάποια γωνιὰ μιὰ σκάλα, σκαρφάλωσε στὴν κορφὴ τοῦ τοίχου κι' ἔστησε ἐκεῖ πάνω τὴ σημαιούλα του, δεῖγμα τῆς ὁριστικῆς νίκης τῶν Γάλλων! Ἀπέξω ὅλοι οἱ ἄνδρες χειροκροτοῦσαν εὔθυμα καὶ ζητωκραύγαζαν.

Ὁ Γιώργος κι' ὁ Πεπίνος γέλασαν καὶ χειροκρότησαν κι' αὐτοί, κι' ἀμέσως ὕστερα ἔτρεξαν στὴν καλύβα τοῦ κ. Ραμπλό.

Μὰ καθὼς σίμωσαν, ἔνοιωσαν τὸ αἷμα τους νὰ παγώνει. Ἀπὸ μέσα ἔφτασαν στ' αὐτιά τους αὐτὲς οἱ φωνές:

— Βοήθεια! Βοήθεια! Ἄ, τὸν κακούργο!

— Διάβολε! φώναξε ὁ Πεπίνος. Ἕνα λοστό! Ἕνα σίδερο! Νὰ γκρεμίσουμε τὴν μπαράγκα! Ἄ, τὰ σκυλιά!

Ζητοῦσε νὰ βρῆ κάτι, γιὰ νὰ γκρεμίσει τὸν τοῖχο. Μὰ δὲ βρῆκε τίποτα. Πιάνει κι' αὐτὸς τοῦπλο του ἀπ' τὴν κάνη κι' ἀρχίζει νὰ χτυπᾷ τὸν τοῖχο μὲ τὸν ὑποκόπανο, σὰν τρελλός.

Τοῦπλο ἔσπασε στὰ δυό. Μὰ ὁ τοῖχος ἄντεχε ἀκόμα. Τότε ἔφτασε κι' ὁ Μπάμπας μ' ἕνα λοστό, κι' ἄλλοι πεζοναῦτες μ' ἐργαλεῖα, καὶ σὲ λίγα λεπτὰ τὸ καλυβόσπιτο ἦταν γκρεμισμένο.

Ὅρμησαν μέσα ὅλοι μ' ἕνα πήδημα, καὶ τότε ἀντίκρυσαν φρικτὸ θέαμα.

Δυὸ ἄνθρωποι κυλιόνταν στὰ χῶμα καὶ φαινόνταν τόσο σφιχτὰ μπλεγμένοι ὁ ἕνας μὲ τὸν ἄλλον, ὥστε θάλεγε κανεὶς πὼς ἀποτελοῦσαν ἕνα καὶ μόνον ἄνθρωπο.

«Φάνηκαν ἕξη ἀραπίνες πάνω σ' ἕξη γαϊδούρια...

Ἦταν ὁ κ. Ραμπλὸ κι' ἕνας μαῦρος, ποὺ οἱ στιγματισμοί του, τὰ κοχύλια ποὺ σκέπαζαν τὸ κορμί του καὶ τὸ δέρμα τῆς λεοπάρδαλης ποὺ τοῦ χρησίμευε γιὰ μόνο σκέπασμα, ἔδειχναν πὼς ἦταν μάγος.

Οἱ δυὸ ἄνθρωποι πάλευαν σιωπηλά. Μιλιὰ δὲν ἀκουγόταν. Μὰ μιὰ τραχειὰ ἀναπνοὴ ξέσχιζε τὰ στήθη καὶ τῶν δυὸ μέσα στὸν σκληρὸν αὐτὸν ἀγῶνα.

Ὁ κ. Ραμπλὸ ἔσφιγγε στὰ χέρια του τὰ χέρια τοῦ μαύρου, πολεμώντας νὰπομακρύνει ἕνα πριονομάχαιρο, ποὺ ὁ μαύρος τὸ κρατοῦσε πάνω ἀπ' τὸ κεφάλι του. Εἶχε μάλιστα στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ ἕνα ματωμένο σημάδι.

Ἡ πάλη γινόταν μὲ λύσσα καὶ πότε βρισκόταν ὁ μαύρος ἀπὸ κάτω, πότε ὁ κ. Ραμπλό.

Ὁ δυστυχισμένος Γάλλος εἶχε γίνει μούσκεμμα στὸν ἱδρῶτα. Στὸ πρόσωπό του κυλοῦσαν αἵματα. Τὰ ρούχα του

ἦταν κουρέλια ἀπὸ τὴ μεγάλη πάλη.

Ἡ σκηνὴ ἦταν τόσο ἄγρια, τόσο συνταραχτική, ὥστε ὁ Γιώργος, δίχως νὰ τὸ θέλει, ἔννοιωσε τὴν καρδιά του νὰ χτυπᾷ πιὸ δυνατὰ ἀπ' τὸ συνειθισμένο καὶ δὲ βρῆκε τὴν ψυχραιμία ποὺ τοῦ ἦταν χρήσιμη σὲ παρόμοια στιγμή. Μὰ ὁ Πεπίνος, λιγότερο εὐαίσθητος ἀπ' τὸν νεαρὸ ἀρχηγό του, καὶ πιὸ συνειθισμένος στὶς ἀγριότητες τῶν ἰθαγενῶν τῆς Ἀφρικῆς, δὲ δίστασε στιγμή.

Μεταχειρίστηκε τὸ μισὸ κομμάτι τοῦ ὅπλου, ποὺ τοῦχε μείνει στὰ χέρια, σὰ ρόπαλο, ζύγισε καλὰ τὸ χτύπημά του καὶ κατάφερε μιὰ στὸ κεφάλι τοῦ μάγου, ποὺ εὐθὺς ἄφισε τὸ μαχαίρι του νὰ πέσει καὶ κύλησε στὸ χῶμα βαρὺς σὰν πέτρα.

Ὕστερα, δίχως κἀν νὰ ζητήσει τὴν ἄδεια του, πῆρε ἀπ' τὰ χέρια τοῦ Καρδινιὰκ τὸ περίστροφο καί, μὲ ψυχραιμία, τίναξε τὰ μυαλὰ τοῦ ἀνθρωποφάγου ἐκείνου θηρίου, γιὰ νἆναι βέβαιος πὼς δὲν θὰ ζωντάνευε.

Ὁ κ. Ραμπλὸ εἶχε σωθεῖ.

— Ποῦ νὰ πάρει ὁ διάβολος! φώναξε ὁ Πεπίνος. Τοῦτος ἦταν σωστὸς Βεελζεβούλ! Τὸν ξεπαστρέψαμε κι' αὐτόν. Μὰ ἂν ἐρχόμαστε ἕνα λεπτὸ ἀργότερα, θὰ βρίσκαμε μόνο τοὺς τοίχους!

Σᾶς ἀφίνω νὰ φανταστῆτε τὴ χαρὰ ὅλων, μὰ προπάντων τοῦ Γιώργου καὶ τοῦ κ. Ἀντεναί, ὅταν εἶδαν τὸν κ. Ραμπλὸ νὰ βγαίνει ἀπ' τὴ φυλακή του, καταματωμένος, κουρελιασμένος, ἀνάμαλλος, μὰ... ζωντανός!

Σᾶς ἀφίνω ἀκόμα νὰ φανταστῆτε τὴν ἔκπληξη τοῦ ἐλευθερωμένου αἰχμαλώτου, ὅταν ἔμαθε ὅτι ἕνα μέρος τῆς ἐλευθερίας του τὸ χρωστοῦσε στὸ Γιώργο Καρδινιάκ, ποὺ ἄλλοτε τὸν εἶχε ἀνεβάσει, παιδί ἀκόμα, πληγωμένο στὴν ἀγκαλιά του καὶ τὸν ἔβαλε στὸ κρεββάτι γιὰ νὰ τοῦ κοιτάξουν τὴ λαβωματιά του.

Μὰ ἡ ἔκπληξή του δὲ σταμάτησε ὡς ἐδῶ. Ὅταν ἔμαθε ὅτι ὁ ἀληθινὸς σωτήρας του ἦταν ὁ Μπάρκας, κι' αὐτὸ χάρη σ' ἕνα καλὸ τραπέζι ποὺ τοῦχε κάμει μιὰ φορά, τότε ἔμεινε μ' ἀνοιχτὸ τὸ στόμα.

Τὸ βράδυ ἐκεῖνο, στὸ τραπέζι τοῦ ἐπιτελείου, ἀκούστηκαν ἄφθονα γέλια χαρᾶς, μὰ χύθηκαν καὶ πολλὰ δάκρυα.

Ὁ κ. Ραμπλὸ ἦταν εὐτυχισμένος γιὰ τὴν ἀπελευθέρωσή του, μὰ καὶ δὲν μποροῦσε νὰ ἡσυχάσει, ὅταν ἔμαθε τὴν ἐπικίνδυνη κατάσταση τῆς Λουκίας. Ἡ συγκίνηση τοῦ πατέρα ἦταν τόση, ὥστε ὁ Γιώργος, θυμούμενος τὴν παιδική του φιλενάδα, ἔννοιωσε τὰ μάτια του νὰ βουρκώνουν.

Σηκώθηκε ἀμέσως, βρίσκοντας μιὰ πρόφαση καὶ βγῆκε γιὰ νὰ κρύψει τὴ συγκίνησή του.

— Λοχαγέ μου, εἶπε, ὅταν γύρισε σὲ λίγα λεπτά, θἄθελα νὰ σᾶς ζητήσω κάτι τι.

— Λέγετε, γενναῖε μου φίλε.

— Τὴν ἄδεια σας, νὰ στείλω ἕναν ταχυδρόμο στὴ δεσποινίδα Λουκία.

— Ὡραία ἰδέα! φώναξε ὁ κ. Ραμπλό. Ὡραία ἰδέα! Θὰ τῆς γράψω ὅτι εἶμαι γερὸς κι' ἐλεύθερος, νὰ ἡσυχάσει τὸ καϊμένο τὸ κορίτσι. Ἄλλωστε γερὸς εἶμαι, δὲν ἔχω τίποτα, ἔξω ἀπ'τὸ μικρὸ σχίσιμο στὸ δέρμα τοῦ κεφαλιοῦ.

— Εἶμαι σύμφωνος! εἶπε κι'ὁ λοχαγὸς Κασσαίν. Ὁ ἀξιότιμος φίλος καὶ σύμμαχός μας, ὁ κ. Μπάρκας, θὰ μᾶς προμηθεύσει ἄνθρωπο ἄξιο ἐμπιστοσύνης γιὰ νὰ πάει καὶ τὸ γράμμα σας καὶ τὴν ἀναφορά μου στὸν Κυβερνήτη.

— Εὔκολο πράμα! δήλωσε ὁ Μπάρκας. Ἐγκὼ πάω βρῶ ἄντρωπο καλὸ στελλουμε γκράμμα.

Καὶ βγῆκε γιὰ νὰ ξεπληρώσει τὴν ὑπόσχεσή του. Μὰ ὅταν γύρισε, ὕστερ' ἀπὸ μιὰν ὁλάκερη ὥρα, τὸ πρόσωπό του ἔδειχνε φανερὴ ταραχὴ κι' ἀνησυχία. Εἶχε βγάλει τὴ «σέσια» του κι'ἔξυνε τοῦ καλοῦ καιροῦ τὸ ξυρισμένο του κεφάλι, πρᾶγμα ποὺ φανέρωνε μεγάλη ἀμηχανία.

— Τί ἔχεις λοιπόν; τὸν ρώτησε ὁ λοχαγὸς Κασσαίν.

Οἱ ἐξηγήσεις τοῦ παλιοῦ ἀκροβολιστῆ ἦταν σύντομες, μὰ ἀρκετὲς γιὰ νὰ δικαιολογήσουν τοὺς φόβους του. Εἶχε πάει νὰ φέρει βόλτα τὸ χωριό, ὅπου, κατὰ διαταγή του, ἀποκεφάλιζαν ἡσυχα-ἡσυχα τοὺς αἰχμαλώτους. Ἕνας ἀπ' αὐτούς, πρὶν γονατίσει καὶ προσφέρει τὸν τράχηλο στὸ γιαταγάνι τοῦ δημίου, ὕψωσε τὰ χέρια στὸν οὐρανὸ κι' εἶπε ὅτι τὸ κεφάλι τοῦ ἐπαναστάτη Μπὲν-Ἀμὲτ δὲ θ' ἀργοῦσε νὰ πέσει κι'αὐτὸ κάτω ἀπ'τὸ γιαταγάνι τοῦ Σαμορού. ποὺ ἐρχόταν ὁ ἴδιος μὲ τὸ διαλεχτότερο στρατό του νὰ βάλει τὰ πράγματα στὴ θέση τους. Δὲ θ'ἀργοῦσε περισσότερο ἀπὸ δυὸ μέρες.

Ὁ Μπάρκας λοιπὸν εἶχε βυθιστῆ στὴν πιὸ βαθειὰν ἀπελπισία. Ἔπιανε τὸ «μαχομὲτ» τῆς κεφαλῆς του. (τὴ μικρὴ φοῦντα ἀπὸ μαλλιὰ ποὺ ἀφίνουν στὴν κορφὴ τοῦ κεφαλιοῦ), σὰ νὰ παρακαλοῦσε τὸν Ἀλλὰχ νὰ τὸν σηκώσει ἀπὸ κεῖ καὶ νὰ τὸν πάει στὸν παράδεισό του, γιὰ νὰ γλυτώσει ἀπ' τοὺς ἐχθρούς του· κι' ἔλεγε:

— Ἐγκὼ ξέρω Σαμορού: κακούργκο, λησταί, φονιά! Ντὲν λυπᾶται Σαμορού! Κόψει κεφάλι Μπὲν-Ἀμὲτ!

Κι' ἔκανε μὲ τὸ χέρι του μιὰ τραγικὴ χειρονομία, ποὺ εἰκόνιζε τὸ μαχαῖρι νὰ τοῦ κόβει τὸ λαιμό.

— Ἔννοια σου, Μπάρκα, τοῦ εἶπε ὁ Γιώργος, μὴ στενοχωριέσαι! Ἐμεῖς εἴμαστε δῶ!

Μὰ ὁ μαῦρος κούνησε τὸ κεφάλι καὶ μὲ μιὰν ἐκφραστικὴ παντομίμα ἔδωσε στοὺς λευκοὺς νὰ καταλάβουν ὅτι, ἂν ὁ Σαμορὺ ἔκαν' ἐκστρατεία μὲ τὸν τακτικό του στρατό, τὸν ὁπλισμένο μὲ τουφέκια Βιντσέστερ, ἑκατὸν πενήντα λευκοὶ δὲ θὰ ἦταν δυνατὸ νὰ τὸν σταματήσουν. Τὸ καλύτερο λοιπὸν ἦταν νὰ ὑποχωρήσουν πρὸς τὴν Κινέϊρα.

Μάλιστα ὁ Μπάρκας μόνο στὸ Κερουανὲ μποροῦσε νἄχει ἀσφάλεια, γιατὶ ὁ Σαμορού, ὅταν μάθαινε τὴ διαγωγή του, δὲ θ'ἀργοῦσε νὰ προχωρήσει ὡς τὴν Κινέϊρα, μόνο καὶ μόνο γιὰ νὰ τὸν ἐκδικηθεῖ.

Γιαὐτὰ ὅλα ὁ ἀξιόλογος σύμμαχος τῶν Γάλλων βρισκόταν τώρα σ' ἀδιέξοδο καὶ τὰ μάτια του γύριζαν ἀπ' τὸ Γιώργο στὸν Κασσαίν κι' ἀπ' τὸν Κασσαὶν στὸ Γιώργο, σὰ νὰ τοὺς ζητοῦσε μιὰ λύση.

Ἀπ' τὴν ἄλλη μεριά, ὁ λοχαγὸς συλλογιζόταν ὅτι βρισκόταν τώρα ἕξη ὡς ἑφτὰ μέρες μακριὰ ἀπ'τὸ Νίγρη, κι'ὅτι τὸ ποτάμι αὐτὸ ἦταν τὸ μόνο σοβαρὸ ἐμπόδιο ποὺ τὸν χώριζε ἀπ' τὸν ἐπίφοβο ἐπαναστάτη

(Ἀκολουθεῖ) ΜΙΧ. Δ. ΣΤΑΣΙΝΟΠΟΥΛΟΣ

ΚΟΜΜΑΤΙΑ ΠΕΡΑΣΜΕΝΗΣ ΖΩΗΣ

Ο ΑΛΗΤΗΣ

Ἤτανε μι' ἄγρια νύχτα τοῦ Γενάρη, νύχτα ἀνταριασμένη, σκοτεινή. Τὴ φρίκη της, κάποτε-κάποτε, φώτιζαν ἀλλεπάλληλες ἀστραπές, ποὺ σὰν ἀσημόφωτα αὐλάκια ἔσχιζαν ἕνα κομμάτι τοῦ ὁρίζοντα καὶ σβύνουνταν πάλι στὴ στιγμή, μέσα στὰ ἐρεβικὰ σκοτάδια τῆς νύχτας.

Ὥρα πολλὴ εἴχαμε σηκωθεῖ ἀπ' τὸ τραπέζι καί, ξεχασμένοι μέσ' στὸ σαλόνι μὲ τὴν κουβέντα, ἀφίσαμε τὸ μεγάλο ρολόϊ τῆς γειτονικῆς ἐκκλησίας νὰ κτυπήσει—ἀργὰ καὶ κουρασμένα—τὶς δώδεκα.

Μᾶς διηγόταν ὁ μπαμπὰς μιὰ παράξενη περιπετειά του, σὲ κάποιο ἀπ' τὰ πολλὰ ταξείδια ποὺ εἶχε κάνει — ἀνύπαντρος ἀκόμη, — καὶ τὸν ἀκούγαμε ὅλοι μὲ περιέργεια μεγάλη. Μὰ σὲ λίγο ὁ Μπέμπης — ἀσυνήθιστος σὲ παρόμοια ξενύχτια — ἀποκοιμιόταν στὸ κάθισμά του καὶ τὰ μάτια τῆς Τούλας — μ' ὅλο ποῦθελε νὰ μὴ τὸ δείχνει,— ἄρχισαν νὰ γλαριάζουν. Τότε κι' ὁ μπαμπὰς εἶπε ὅτ' ἦταν καιρὸς πιὰ νὰ κόψει τὴν ἱστορία του.

— Ὅλοι, παιδιά, στὰ κρεββάτια σας, —μᾶς λέει—κι'αὔριο θὰ σᾶς πῶ τί ἀπέγινε...

Δὲν εἶχε προφτάσει νὰ τελειώσει τὴν κουβέντα του, ὅταν ἀκοῦμε νὰ κτυπᾷ κάποιος τὴν ξώπορτα βιαστικά.

Ἡ βροχὴ κείνη τὴ στιγμή, ἔξω, εἶχε δυναμώσει κι' ὁ βοριὰς φυσοῦσε μανιασμένος.

— Ποιὸς νἆναι τέτοιαν ὥρα; ἄκουσα τὴ μαμμὰ νὰ λέει κάπως ἀνήσυχη.

Ἡ Μαρία, ἡ ὑπηρέτριά μας, κουρασμένη ἀπ' τὶς δουλειὲς τῆς ἡμέρας, εἶχε πλαγιάσει ἀπὸ νωρὶς στὸ δωμάτιό της κι' ἔπρεπε νὰ πάει κάτω νἀνοίξει κάποιος ἀπὸ μᾶς. Κι' ἐπειδὴ ἤμουν ὁ μεγαλύτερος ἀπ' τἄλλα παιδιὰ καὶ κατὰ συνέπεια ὁ πιό... θαρραλέος ἔπρεπε νὰ πάω ἐγώ. Δὲ θὰ σᾶς κρύψω ὅτι ἡ προτίμηση αὐτὴ δὲ μ'ἐνθουσίαζε καθόλου κι' ἔκανα νόημα τῆς μαμμᾶς νὰ μὲ φυλάει πάνω ἀπ'τὴ σκάλα. Κατέβηκα λοιπὸν κάτω καὶ — μὲ κάποιο ἀόριστο φόβο στὴν καρδιά,— ἄνοιξα τὴν πόρτα. Μὰ ἦταν ἡ τρομάρα μου τόσο μεγάλη γιὰ τὸν ἄνθρωπο ποὺ εἶδα μπροστά μου, ποὺ ἀμέσως, σὰ νὰ μ'ἔσπρωχνε κάποιος,τὴν ξανάκλεισα μ' ὁρμὴ μπροστά του. Καὶ στάθηκα— φοβισμένος ἀκόμα—ν' ἀκούσω τὰ βήματά του στὸ λιθόστρωτο ποὺ θἄφευγε· μὰ δὲν ἄκουσα τίποτα. Σὲ λίγο ξαναχτυποῦσε τὴν πόρτα. ψιθυρίζοντας κάποια λόγια ποὺ δὲν μπόρεσα νὰ ξεχωρίσω λέξη. Αὐτὴ τὴ φορὰ τοῦ ἄνοιξε ὁ μπαμπάς, ποὺ τὸν εἶχε στεῖλει κάτω ἡ μαμμά. Κι' εἶδα μπροστά μου ξανὰ τὴν ἴδια ἄγρια μορφὴ ποὺ μὲ εἶχε κάνει τόσο νὰ τρομάξω. Ἕναν ἄνθρωπο ἄθλια ντυμένο, μὲ τὰ γιακὰ τοῦ μουσκεμένου του σακκακιοῦ σηκωμένο καὶ τὰ χέρια στὶς τσέπες, νὰ μᾶς ζητάει νὰ τὸν ἀφίσουμε νὰ περάσει τὴ νύχτα τοῦ στὸ σπίτι μας. Μ' ἀληθινὴ ἀγωνία — ὅση ἴσως νὰ μὴν ἔννοιωθε ὁ ἄγνωστος,— περίμενα τὴν ἀπάντηση τοῦ μπαμπᾶ. Θὰ τὸν λυπόταν τάχα καὶ θὰ τὸν ἄφινε νὰ κοιμηθῆ στὸ σπίτι μας; Δὲ θὰ μποροῦσα τότε νὰ κλείσω μάτι ἀπ' τὸ φόβο μου, μ' ὅλη τὴ νύστα ποῦχα!

— Εὐχαρίστως θὰ σὲ βάζαμε κάπου νὰ κοιμηθῆς,—τοῦ λέει ὁ μπαμπάς,γιὰ νὰ δικαιολογήσει ἴσως τὴν ἄρνησή του,— μὰ ἔχουμε μικρὰ παιδιὰ ποὺ εἶν'ἀπάνω ξύπνια καὶ ποὺ μὲ τὴν ἰδέα ὅτι κάποιος ξένος κοιμᾶται στὸ σπίτι μας, θἄταν ἱκανὰ νὰ μὴ κοιμηθοῦν ὅλη τὴ νύχτα, ἀπ' τὸ φόβο τους.

Ἀκούγοντας τὰ λόγια αὐτὰ τοῦ μπαμπᾶ, ὁ ἄγνωσνος δὲν εἶπε τίποτα. Σοῦφρωσε γιὰ μιὰ στιγμὴ τὰ φρύδια του, ποὺ τὸν ἔδειξαν ἔτσι ποιὸ ἄγριο,— καὶ χάθηκε μέσα στὴ σκοτεινιὰ τῆς νύχτας.

Ἀνέπνευσα! Πόσο εἶχα φοβηθῆ μὴν τοῦ κακοφαινόταν ἡ ἀπάντηση αὐτή!

* * *

Ὥρα πολλή, ἄκουγα τὰ ἐλαφρὰ ροχαλητὰ τῆς Τούλας, ποὺ κοιμόταν μαζί μου, στὸ ἴδιο δωμάτιο, χωρὶς νὰ μπορῶ νὰ κλείσω μάτι. Συλλογιζόμουν τὸν ἄγνωστο ποῦχε χτυπήσει τὴν πόρτα μας, κι' ἂν κάναμε καλὰ ποὺ τὸν διώξαμε... Ποῦ θὰ κοιμόταν αὐτός, τὴν ἀπαίσια αὐτὴ νύχτα, ἂν καὶ στἄλλα σπίτια — ποὺ ἴσως θὰ πήγαινε — τὸν ἀπόδιωχναν; Πόσο θἄπρεπε τάχα νὰ μισεῖ τοὺς ἀνθρώπους, ποὺ χωρὶς νἄχαναν τίποτα,θὰ μποροῦσαν νὰ τὸν προφυλάξουν ἀπ'τὴ μανία τῆς βροχῆς καὶ τοῦ ἀέρα. Μὰ ἔπρεπε πάλι νὰ τὸν διώξουμε;

Δὲν ἦταν πολὺς καιρὸς ποῦχα διαβάσει στοὺς «Ἀθλίους» τοῦ Οὐγγώ,(διάβαζα ἀπὸ πολὺ μικρὸς βιβλία,) πὼς,—ἐκτὸς ἀπ'τὴν κλεψιὰ τῶν ἀσημικῶν, —ὁ Γιάννης Ἀγιάννης ἤθελε νἀνταμείψει τὸν καλὸ Δεσπότη. γιὰ τὴν φιλοξενία του... Ἂν ἦταν κι' αὐτὸς κανένας τέτοιος; Ἄ, ὄχι! οἱ Ἀγιάννηδες εἶναι σπάνιοι, καλύτερα ποὺ τὸν διώξαμε. Θὰ μπορέσω τώρα νὰ κοιμηθῶ τουλάχιστο δίχως κανένα φόβο.

Μὲ τὴ σκέψη αὐτή, κουκουλώθηκα εὐχαριστημένος μὲ τὸ πάπλωμά μου — ἔκανε τόσο κρύο ἐκείνη τὴ νύχτα! — κι' ἔκλεισα τὰ μάτια μου. Ὄξω μιὰ ἄγρια καταιγίδα εἶχε ξεσπάσει καὶ τὰ παράθυρά μας τραντάζανε ἀπ'τὶς βροντές... Γιατὶ νὰ τὸν διώξουμε;..

ΓΙΑΝΝΗΣ Α. ΚΑΜΑΡΙΝΑΚΗΣ

ΤΟ ΤΡΕΧΑΝΤΗΡΑΚΙ

Πρίμο τ' ἀγεράκι
Κι' ὥρα σου καλή,
Καπετάνιο, πάλι·
Τὸ τρεχαντηράκι
– Κάταστρο πουλί —
Φεύγει ἀπ' τἀπρογιάλι.

Φεύγει καὶ γιὰ μέρη
Πάλι μακρινὰ
Σπρώχνει το ἡ ἀντένα·
Πάει... καὶ θὰ μοῦ φέρει,
Σὰν ἐρθῆ ξανά,
Κάτι ἀπὸ τὰ ξένα.

ΓΙΑΝΝΗΣ ΚΟΥΓΙΟΥΛΗΣ

ΣΤΗΝ ΕΞΟΧΗ

[ΑΝΑΓΝΩΣΜΑ ΓΙΑ ΠΟΛΥ ΜΙΚΡΑ ΠΑΙΔΙΑ]

Η'.

Ο ΧΗΝΟΣ, Η ΧΗΝΑ ΚΙ' Ο ΓΑΪΔΑΡΟΣ

Κοντὰ στὸ ἐξοχικὸ σπίτι ὅπου κατοικοῦσε ἡ Μαρίτσα, ἦταν ἕνας μεγάλος βοσκότοπος. Ἐδῶ κι' ἐκεῖ φύτρωναν ρείκια, ἀνάμεσα σὲ πέτρες καὶ σὲ χαλίκια· μὰ τὸ μεγαλύτερο μέρος, ποὺ εἶχε χῶμα πιὸ λεπτό, ἦταν σκεπασμένο ἀπὸ τριφύλλι. Ἔβλεπες ὅμως κάπου-κάπου καὶ τσουκνίδες, κοντὰ σὲ παπαρούνες καὶ σὲ μαργαρίτες. Τελοσπάντων, σ' αὐτὸ τὸ βοσκότοπο δὲ φύτευαν τίποτα. Τὰ χόρτα φύτρωναν μόνα τους ὅπως ἤθελαν, κι' ἦταν λογῆς-λογῆς, ἀνάκατα, καὶ τὴν ἄνοιξη ποὺ ἄνθιζαν, ἔβλεπες ἕνα πολύχρωμο χαλὶ ὅπου τὸ πράσινο χρῶμα κυριαρχοῦσε.

Ὁ βοσκότοπος αὐτὸς ἦταν τῆς «κοινότητας». Δηλαδὴ δὲν εἶχε νοικοκύρη. Παρὰ ὅποιος ἤθελε, μποροῦσε νὰ πηγαίνῃ ἐκεῖ καὶ νὰ βόσκῃ τὰ ζωντανά του. Ἔτσι πολλοὶ χωρικοὶ ἀπὸ τὰ περίχωρα, ποὺ δὲν εἶχαν δικά τους λιβάδια, ἄφιναν ἐκεῖ τὰ βόδια τους, τἄλογα, τὰ γαϊδούρια, τὰ γιδοπρόβατα, τὰ πουλιά. Κι' ὅλ' αὐτὰ τὰ ζωντανὰ φαινόνταν πολὺ εὐτυχισμένα νὰ κάθουνται ἢ νὰ τριγυρίζουν μέσα στὴν ἀνθισμένη καὶ φαγώσιμη πρασινάδα, κάτω ἀπ' τὸ γαλάζιον οὐρανὸ καὶ τὸν ὁλόχρυσο ἥλιο... — Πιὸ πέρα ἦταν κι' ἕνα νταμάρι ποὺ ἔβγαζε ἀσβεστόπετρα. Ἐκεῖ τὸ ἔδαφος ἦταν πολὺ ἀνώμαλο: ἄλλοῦ ὕψωμα, ἄλλοῦ λάκκος, ἄλλοῦ πέτρες, ἄλλοῦ γκρεμνός. Κι' ἡ πρασινάδα λιγοστή. Μόνο σχεδὸν γαϊδουράγκαθα. Καὶ γι' αὐτὸ δὲν προχωροῦσαν ὡς τὸ νταμάρι παρὰ τὰ γαϊδούρια πού, καθὼς ξέρετε, τρελλαίνονται γι' αὐτὰ τἀγκάθια. Ἀπὸ τὰ πουλιὰ πάλι, μόνο οἱ χῆνες ποὺ τοὺς ἄρεσε νὰ τριγυρίζουν παντοῦ.

Οἱ ταχτικότεροι λοιπὸν πελάτες τοῦ δημόσιου αὐτοῦ βοσκότοπου ἦταν ἕνας γαϊδαρέλλος, ὁ κὺρ Μέντιος, κι' ἕνα ζευγάρι χῆνες. Τὰ πουλιὰ εἶχαν πιάσει φιλία μὲ τὸ γαϊδαρέλο καὶ συχνὰ ἔκαναν κι' οἱ τρεῖς μεγάλους περίπατους ἀνάμεσα στὰ ρείκια καὶ στἄλλα χορτάρια, τσιμπώντας καὶ τρώγοντας ἐλεύθερα καθένας ὅ,τι τοῦ ἄρεσε. Ἐπειδὴ ὅμως τοῦ κὺρ-Μέντιου τοῦ ἄρεσαν περισσότερο τὰ γαϊδουράγκαθα, συχνὰ προχωροῦσε ὡς τὸ νταμάρι, τραβώντας στὶς κακοτοπιὲς ἐκεῖνες καὶ τοὺς ἄοπρους φίλους του, τὸ χῆνο καὶ τὴ χήνα.

(Ἀκολουθεῖ) Η ΚΥΡΑ-ΜΑΡΘΑ

ΑΘΗΝΑ ΓΙ' ΚΑΙ ΕΠΙΣΤΟΛΑΙ

ΚΟΥΦΟΣ, ΤΥΦΛΟΣ, ΤΡΕΛΟΣ

Ἀγαπητοί μου,

ΟΙΟΣ εἶναι τάχα πιὸ δυστυχισμένος κι' ἀξιολύπητος: ὁ κουφὲς ἢ ὁ τυφλός; Ἀσύγκριτα βέβαια ὁ δεύτερος. Καὶ γιὰ νὰ τὸ δείξῃ καλύτερα ἕνας παλιὸς Κερκυραῖος φιλόσοφος, ὁ Βράϊλας Ἀρμένης, φέρνει αὐτὸ τὸ ἀκαταμάχητο ἐπιχείρημα: ἕναν κουφό, πολὺ-λίγο, ὅλοι τὸν κοροϊδεύουν· ἀλλὰ κανένας ποτέ, οὔτε ὁ πιὸ ἀναίσθητος ἄνθρωπος, δὲν τόλμησε νὰ γελάσῃ μ' ἕναν τυφλό. Δὲν εἶναι ἀλήθεια; Εἴδατε ποτὲ σας κακὸ παιδὶ νὰ βάζῃ ἐμπόδιο στὸ δρόμο ἑνὸς τυφλοῦ γιὰ νὰ τὸν κάνῃ νὰ πέσῃ; Πολλὲς φορὲς ὅμως θὰ εἴδατε καὶ μεγάλους, καλοὺς καὶ σοβαροὺς ἀνθρώπους νὰ γελοῦν μὲ τὰ παρακούσματα ἑνὸς κουφοῦ, νὰ τὰ προκαλοῦν μάλιστα οἱ ἴδιοι γιὰ νὰ γελάσουν.

Ἄσχημο κι' αὐτό, δὲ λέω, ἀλλὰ συνειθισμένο. Ἐγὼ ἄξαφνα, σὰν ἤμουν μικρός, θυμᾶμαι πὼς κι' ὁ πατέρας μου, ἕνας ἐξαιρετικὰ ἀγαθὸς κι' εὐαίσθητος ἄνθρωπος, δὲν ἐδίσταζε νὰστειεύεται μπροστά μας μὲ τὴν κουφαμάρα ἑνὸς μακρινοῦ μας γέρου θείου. Π: χ: μᾶς ἔκλεινε τὸ μάτι, μᾶς ἔλεγε σιγά: «τώρα νὰ γελάσετε», καὶ τὸν ρωτοῦσε δυνατά:

— Καὶ τί κάνουν οἱ *σκουτέλλες;*

Κι' ἐκεῖνος ὁ καϊμένος, νομίζοντας πὼς τοῦλεγε γιὰ τὶς *κοσκέλλες*, — τὶς ἀνιψιές του,—ἀπαντοῦσε γλυκά:

— Καλὰ καὶ σὲ χαιρετοῦν! Κι' ἡ ἀδερφούλα σου!..

Καὶ δός του μεῖς γέλια. Μᾶς φαινόταν τόσο ἀστεῖο! Τί τὰ θέλατε, παιδιά μου. Κι' ὁ κουφὸς μπορεῖ νὰ εἶναι δυστυχισμένος, ἀφοῦ στερεῖται μιὰ τόσο χρήσιμη αἴσθηση καὶ δὲν μπορεῖ νὰπολαύσῃ ὁμιλία, τραγούδι, κελάδημα, φλοΐσβο, μουσική, δὲν μπορεῖ ἀκόμα νὰ προφυλαχθῇ κι' ἀπὸ ἕνα κίνδυνο ποὺ τὸν ἀναγγέλλει στοὺς ἄλλους ἕνας ἦχος κουδουνιοῦ, σφυρίχτρας, τροχασμοῦ,—πόσοι κουφοὶ δὲν πλακώθηκαν ἀπὸ ἀμάξια ἐπειδὴ δὲν τἄκουσαν!— ἀλλὰ εἶναι καὶ κωμικός. Γελᾷ κανεὶς μαζί του καὶ χωρὶς νὰ θέλῃ.

Περισσότερο ὅμως κι' ἀπὸ τὸν κουφὸ ποὺ τὸν πειράζουν ὅλοι, κι' ἀπὸ τὸν τυφλὸ ποὺ δὲν τὸν πειράζει κανείς, μοῦ φαίνεται δυστυχισμένος ὁ τρελός. Γιὰ συλλογισθῆτε τί στερεῖται αὐτός! Μὰ συγκρίνεται κἂν ἡ ἀκοή, ἡ ὅραση, ἄλλη ὁποιαδήποτε αἴσθηση, λειτουργία ἢ μέλος τοῦ σώματος, μὲ τὸ λογικό, τὸ φῶς τοῦ νοῦ; Ὁ τρελὸς βρίσκεται σ' ἕνα σκοτάδι χίλιες φορὲς φοβερότερο ἀπ' τὸ σκοτάδι τοῦ τυφλοῦ. Ὁ τυφλὸς σκέπτεται, ἐργάζεται, ζῇ. Ὁ τρελός, ψυχικά, δὲν εἶναι παρὰ ἕνας πεθαμένος. Πολλοὶ τώρα λένε πὼς ὁ ἴδιος εἶν' εὐτυχισμένος, γιατὶ δὲν αἰσθάνεται τὴ δυστυχία του. Ἐγὼ οὔτε αὐτὸ δὲν τὸ πολυπιστεύω. Ὅσο κι' ἂν φαντάζεται πὼς εἶναι ζάπλουτος, μεγαλοψυής, βασιλιάς, αὐτοκράτορας, ἕνας τρελὸς μοῦ φαίνεται καὶ πὼς θὰ πονῇ, καὶ θὰ θλίβεται, καὶ πὼς στὰ φωτεινά του διαλείμματα, τὶς στιγμὲς ποὺ ἐννοεῖ τὴν κατάστασή του, θἆναι ὁ πιὸ δυστυχισμένος ἀπ' ὅλους τοὺς ἀνθρώπους!

Ἀλλὰ ἔστω, ἂς παραδεχθοῦμε πὼς αὐτὸς δὲν αἰσθάνεται τίποτα, ποτέ. Μὰ ὑπάρχει πιὸ ἀξιολύπητο, πιὸ οἰχτρό, πιὸ φριχτό, ἀπὸ τὸ θέαμα καὶ τὸ ἄκουσμα ἑνὸς τρελοῦ, ποὺ γυρίζει ξεσχισμένος, μισόγυμνος, καὶ βγάζει ἀπ' τὸ στόμα του ἀσυνάρτητα λόγια; Ὑπάρχει θλιβερότερο ἀπὸ τὸ γέλιο του, σπαρακτικότερο ἀπ' τὴ ματιά του, φοβερότερο ἀπ' τὴν ἐξαψή του, πενθιμότερο ἀπ' τὴ γαλήνη του; Ποιὸ ἐρέπιο, ποιὸ συντρίμι, ποιὸ χαλασμένο μηχάνημα ἀνθρώπου, ποιὸς πεσμένος καὶ σβουμένος φάρος, μᾶς σπαράζει περισσότερο τὴν καρδιά, ἀπ' αὐτὸ τὸ χαλασμένο μηχάνημα τοῦ Θεοῦ, ἀπὸ τὸν ἄνθρωπο ποὺ ἔχασε τὸ λογικό του, ποὺ τοῦ σβύστηκε ὁ θεῖος νοῦς;

Κι' ὅμως τί περίεργο! Ἐνῷ κανένας δὲν πειράζει τὸν τυφλό, μὲ τὸν τρελὸ γελοῦν σχεδὸν ὅλοι. Κι' ἄνθρωποι ἀκόμα ποὺ ποτὲ δὲν θὰ τοὺς φανταζόσουν τόσο σκληροὺς, τόσο ἀναίσθητους, τόσο βάρβαρους. Ξέρετε βέβαια τί ὁποφέρουν στοὺς δρόμους ἀπὸ τὰ μαγγόπαιδα, μὰ κι' ἀπὸ μεγάλους ἀκόμα, οἱ κακόμοιροι οἱ τρελοὶ ἢ οἱ μισότρελοι, ποὺ οἱ φτωχοὶ συγγενεῖς τους δὲν ἔχουν τὸν τρόπο νὰ τοὺς περιορίσουν καὶ τοὺς ἀφίνουν ἔτσι στὴ διάθεση τοῦ «κοινοῦ». Τοὺς προγγάρουν, τοὺς βρέχουν, τοὺς ἀποξεσχίζουν τὰ ρούχα, τοὺς βάφουν τὰ μούτρα, τοὺς ξυρίζουν τὰ φρύδια, τοὺς μασκαρεύουν, τοὺς κάνουν «παλιάτσους» γιὰ γέλια. Ἢ τοὺς χτυποῦν, τοὺς πετροβολοῦν, τοὺς βασανίζουν σκληρά. Δημόσιο θέαμα τέλος πάντων δωρεάν. Ἤ, ὅταν ἡ τρέλα δὲν εἶναι σὲ τόσο βαθμὸ κι' ὁ κακόμοιρος ὁ ἄνθρωπος, ἀπὸ καλὴ ὁπωσδήποτε οἰκογένεια, διατηρεῖ ἀκόμα κάποια ἀξιοπρέπεια, — τὴν καλή του φορεσιὰ τουλάχιστο, ἀπείραχτη, εὐπρόσωπη,— τότε ἡ διασκέδαση τῶν σκληρῶν εἶναι νὰ τὸν κάνουν παρέα καὶ νὰ τὸν κουρδίζουν γιὰ νὰ λέῃ. Ἀλλὰ μ' αὐτὸ τὸν τρόπο συχνὰ τὸν ἀποτρελαίνουν καὶ τότε, ἀπὸ τὴν παρέα, τὸν παραλαμβάνει πιὰ τὸ κοινό.

Λοιπὸν αὐτὸ τὸν καιρό, κάτι τέτοιο συμβαίνει στὸν κύκλο μας. Ἕνας νέος λόγιος, ποιητής,—καὶ μὰ τὴν ἀλήθεια ἀπὸ τοὺς καλύτερους τῆς γενεᾶς του,— τρελάθηκε. Κάποια γευρασθένεια ποὺ τὸν χτύπησε ἀπὸ παιδί, προχώρησε, ἐπιδεινώθηκε—καὶ ὁ κακόμοιρος ὁ ποιητὴς ἄρχισε νὰ λέῃ στοὺς φίλους του παλαβωμάρες. Οἱ φίλοι του τότε, οἱ καλοί του φίλοι, τὸ βρῆκαν διασκέδαση καὶ μὲ τὸν τρόπο ποὺ σᾶς εἶπα τὸν ἀποτρέλαναν. Τὸν ἔκαναν δηλαδὴ παρέα γιὰ νὰ γελοῦν, τὸν κούρδιζαν νὰ λέῃ τὰ δικά του, πίστευαν τάχα τὶς φαντασιοπληξίες του, κάνοντάς τον ἔτσι νὰ τὶς πιστεύῃ περισσότερο, — πὼς εἶναι Κροῖσος, βασιλιὰς κοσμοκράτορας, —τοῦ δημιουργοῦσαν νέες μὲ ἀνώνυμα γράμματα, μὲ πλαστὰ τσέκια ἑκατομμυρίων, μὲ δημοσιεύματα ἀκόμα στὶς ἐφημερίδες. Καθεμέρα τοῦ ἔπαιζαν ἀπὸ μιὰ φάρσα. Κι' ἐπιτέλους ἡ παρέα τὸν παράδωσε στὸν κόσμο. Σήμερα περπατοῦν τὸν τρελὸ ποιητὴ κι' ἄνθρωποι ποὺ δὲν τὸν ἤξεραν πρίν, ποὺ δὲν ἦταν ποτὲ φίλος τους. Ἔγεινε κτῆμα κοινό, θέαμα κι' ἄκουσμα δημόσιο.

Δὲν σᾶς φαίνεται ἀποτρόπαιο, φριχτό;.. Ἐγὼ τουλάχιστο, ποὺ ποτέ μου δὲν γέλασα, ποτέ μου δὲν διασκέδασα μὲ τρελό, παρὰ αἰστάνθηκα ἀπεναντίας, μπροστὰ στὴν τρέλα, τὴ βαθύτερη θλίψη, αὐτὸ τὸ βρίσκω ἀληθινὰ ἀχαρακτήριστο. Ἀδύνατο νὰ εἶναι καλοί, εὐγενικοί, εὐαίσθητοι, πολιτισμένοι, ἄνθρωποι ποὺ διασκεδάζουν ἀποτρελαίνοντας ἕνα δύστυχο τρελό, καὶ μάλιστα φίλο τους, συνάδελφο, ποὺ ὥς χτὲς τὸν ἤξεραν γνωστικὸ καὶ ἀκόμα τὸν θαύμαζαν ὡς ποιητή. Ὄχι, παιδιά μου, δὲν εἶναι κωμικὸ πρᾶγμα ἡ τρέλα, σὰν τὴν κουφαμάρα· εἶναι τραγικό, πολὺ πιὸ τραγικὸ κι' ἀπὸ τὴν τύφλα. Κι' ἀφοῦ σεβόμαστε τὴν τύφλα, πῶς νὰ μὴ σεβόμαστε, χίλιες φορὲς περισσότερο, τὴν τρέλα;.. Καὶ νὰ συλλογιέται κανεὶς πὼς οἱ ἄνθρωποι ποὺ ἀποτρέλαναν τὸν ποιητή, εἶναι κι' αὐτοὶ ποιητές, λόγιοι, διανοούμενοι, τοῦ πνεύματος ἄνθρωποι καὶ τῆς καρδιᾶς!... Μὰ τί διαφέρουν λοιπὸν ἀπὸ τοὺς χτηνανθρώπους ποὺ βασανίζουν ἕναν τρελὸ τοῦ δρόμου; Τὸ μόνο ποὺ εἶχαν νὰ κάμουν, δὲν ἦταν νὰ χαλάσουν τὸν κόσμο, νὰ ἐξαντλήσουν ὅλα τους τὰ μέσα καὶ τὴν ἐπιρροή, νὰ ἐνεργήσουν ἐπιτέλους ἕναν ἔρανο, γιὰ νὰ βάλουν τὸ φτωχό τους συνάδελφο σ' ἕνα θεραπευτήριο, ὅπου μποροῦσε ἴσως καὶ νὰ γιατρευθῇ; Καὶ τί ἔκαμαν;

Φρίκη!..

Ἐσεῖς, παιδιά μου, φυλαχτῆτε! Ποτὲ μὴ δώσετε στὸν κόσμο τὴ φρίκη αὐτή! Ποτὲ στὴ ζωή σας μὴ σκληρυνθῆτε νὰ διασκεδάσετε, νὰ γελάσετε μ' ἕναν τρελό!

Σᾶς ἀσπάζομαι **ΦΑΙΔΩΝ**

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΓΕΡΟΘΩΜΑ

[ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ ΤΗΣ Κας COLOMBE
ΒΡΑΒΕΥΜΕΝΟ ΑΠΟ ΤΗ ΓΑΛΛΙΚΗ ΑΚΑΔΗΜΙΑ]

ΚΕΦΑΛΑΙΟΝ ΚΗ'. (Συνέχεια)

Καὶ μ' αὐτὸ τὸ ἐπάγγελμα ἡ Μαρίκα κέρδιζε τὸ ψωμί της καὶ τὸ ψωμὶ τοῦ Γεροθωμᾶ.

Μὰ κι' ὁ Γεροθωμὰς ἐξακολουθοῦσε νὰ κατασκευάζῃ μύλους καὶ νὰ τοὺς πουλᾷ. Τὰ κέρδη του τώρα ἦταν ἐλάχιστα, φανταζόταν ὅμως πὼς κάτι ἔκανε κι' αὐτός. Κι ἡ Μαρίκα, γιὰ νὰ μὴ λυπηθῇ ὁ καϊμένος ὁ γέρος, τὸν ἄφινε μὲ τὴν ἰδέα του. Γιατὶ θὰ λυπόταν βέβαια πολύ, ἂν μάθαινε πὼς ἦταν πιὰ σχεδὸν ἄχρηστος, ἢ θὰ μαράζωνε ἂν καθόταν ἄργός, αὐτὸς ποὺ ἦταν πάντα συνειθισμένος νὰ ἐργάζεται, ἀκόμα καὶ γιὰ διασκέδαση.

Ἡ Μαρίκα δὲν σήκωνε κεφάλι ἀπ' τὸ ράψιμό της. Εἶχε συμφωνία μ' ἕνα ἐμπορικὸ ποὺ τῆς ἔδινε παραγγελίες γιὰ κουκλοφορέματα. Γιατὶ πολλὰ πλούσια κορίτσια ποὺ ἤθελαν ντυμένες τὶς κούκλες τους μὰ δὲν εἶχαν τὴ φιλοπονία ἢ καὶ τὴν ἱκανότητα νὰ τὶς ντύνουν μονάχα τους, προτιμοῦσαν νὰ τὶς ἀγοράζουν ἕτοιμες. Καὶ τὸ ἐμπορικὸ ἔστελνε τότε τὴν παραγγελία στὴ Μαρίκα,—κάνε μας μιὰ νύφη, μιὰ κυρία, μιὰ χωριατοπούλα κτλ. — ποὺ εἴδαμε μὲ πόση κομψότητα καὶ χάρη τὴν ἐκτελοῦσε.

Φυσικά, μὲ τὴν ἐπιδεξιότητα ποὺ εἶχε, μὲ τὴν τέχνη ποὺ εἶχε μάθει σιγὰ -σιγά, ἡ κόρη τοῦ Γεροθωμᾶ μποροῦσε νὰ ράβῃ καὶ φορέματα ἀληθινά, νὰ κάνῃ τουαλέττες σωστές, νὰ γίνῃ ράφτρα γιὰ κυρίες. Ἀλλὰ τότε θἄταν ἀναγκασμένη νὰ φεύγῃ ἀπὸ τὸ σπίτι, νὰ πηγαίνῃ σὲ κατάστημα καὶ νἀφίνῃ μονάχο τὸν ψυχοπατέρα της δλημέρα. Γι' αὐτὸ προτιμοῦσε νὰ εἶναι ράφτρα μόνο γιὰ κούκλες, νὰ μπορῇ νὰ ἐργάζεται στὸ σπίτι κι' ἂς κέρδιζε λιγότερα.

Ὁ καϊμένος ὁ Γεροθωμὰς εἶχε ἀνάγκη κάθε στιγμὴ ἀπὸ τὴ βοήθειά της. Οὔτε ἔξω μποροῦσε πιὰ νὰ βγαίνῃ μονάχος του. Ἡ δρασή του εἶχε ἀδυνατίσει πολὺ κι' ἀδυνάτιζε ὁλοένα. Στὸ τέλος κατάντησε νὰ σβυστῇ γιὰ πάντα. Ὁ Γεροθωμὰς δὲν ἔβλεπε πιά. Ἦταν τυφλὸς ὁ καϊμένος ὁ γέρος!

Ἡ κούκλα νύφη.

Τυφλὸς ναί, μὰ δὲν στεγοχωριόταν καθόλου, γιατ' ἤξερε πὼς ἔβλεπε γι' αὐτὸν ἡ Μαρίκα. Τὰ μάτια της ἦταν τώρα καὶ δικά του.

Ὅταν ὁ γέρος κοιμόταν, ἡ καλή του κόρη ἀγρυπνοῦσε κι' ἔφτιανε μύλους, χωρὶς νὰ πάρῃ εἴδηση ἐκεῖνος. Κι' ὅταν ξημέρωνε ἡμέρα μὲ λιακάδα, τὸν ἔβγαζε ἔξω, τὸν κάθιζε μὲ τοὺς μύλους του σὲ κανένα μέρος τῆς πλατείας, τοῦ πάρκου, τῆς δενδροστοιχίας ὅπου εἶχε κόσμο, καὶ προπάντων παιδιά, καὶ τὸν βοηθοῦσε νὰ πουλᾷ.

Στὸ σπίτι πάλι, ἡ Μαρίκα τὸν βοηθοῦσε νὰ ντύνεται, νὰ γδύνεται, νὰ γίβεται, νὰ πλαγιάζῃ, νὰ τρῶῃ. Τὸν περιποιόταν, προσπαθοῦσε ἀκόμα καὶ νὰ τὸν διασκεδάζῃ, πότε μὲ τὸ τραγούδι της, πότε μὲ τὰ παραμύθια ποὺ τοῦ ἔλεγε, πότε μὲ τὰ διηγήματα κι' ἄλλα περίεργα κι' ὠφέλιμα ποὺ τοῦ διάβαζε ἀπὸ διάφορα βιβλία. Πάντα τὰ βράδια, ὅταν δὲν εἶχαν βιαστικὴ ἐργασία, τὰ περνοῦσαν μὲ διαβάσματα. Τέλοσπάντων, ὁ Γεροθωμὰς ἦταν εὐτυχιμένος, ὅσο μπορεῖ τουλάχιστο νἆναι ἕνας τυφλός.

Πάντα ὁ ἴδιος, ὅπως τὸν ξέρουμε, μὲ τὸ μακρὺ του ἐπανωφόρι καὶ τὸ μεγάλο του κασκέτο. Ἀλλὰ καὶ μεταμορφωμένος. Γιατὶ τώρα, χάρη στὴ Μαρίκα, τὸ ἐπανωφόρι του ἦταν πάντα καθαρό, τὸ κασκέτο του σχεδὸν καινούργιο, τὰ παπούτσια του χωρὶς μπαλώματα, καὶ γαλισμένα, τὸ πουκάμισό του καλοσιδερομένο, ἡ γραβάτα του καλοδεμένη καὶ τἀσπρα του μαλλιὰ χτενισμένα. Νὰ μὴ σᾶς τὰ πολυλογῶ, ὁ παλιὸς Γεροθωμάς, ἂν ἔβλεπε τὸν καινούργιο στὸν καθρέφτη, δὲν θὰ τὸν ἐγνώριζε. Κι' ἂν ἦταν ἔτσι τότε ποὺ πῆγαν στὸ χωριάτικο γάμο, ἡ Μαρίκα, —ἡ τότε Μαρίκα,— δὲν θὰ ντρεπόταν καθόλου νὰ τὸν ἔχῃ κοντά της καὶ νὰ τὸν δείχνῃ γιὰ πατέρα της. Ἀπεναντίας θὰ καμάρωνε ποὺ ὁ γέρος της ἦταν μιὰ χαρὰ καὶ γεννοῦσε συμπάθεια καὶ σεβασμὸ σ' ὅλους.

Στὸ Νεσκομπέλο

Στὸ δρόμο κρατοῦσε τὸ μπράτσο τῆς Μαρίκας, ποὺ ἦταν κι' αὐτὴ καλοντυμένη, μὲ τὸ κομψό της φουστάνι καὶ τὴ μαύρη της ποδιά. Οἱ ἄνθρωποι γύριζαν καὶ τὴν κοίταζαν. Κι' αὐτὴ εὐχαριστιόταν πολύ, ὅταν ἄκουε στὸ πέρασμά της νὰ ψιθυρίζουν: «Νὰ κι' ὁ Γεροθωμὰς μὲ τὴν ὡραία του ψυχοκόρη!»

Γιατὶ ἦταν πιὰ πασίγνωστοι στὴν πόλη.

Ὅταν γύριζαν στὸ σπίτι, ἡ Μαρίκα συνήθως ἔπιανε τὴν ἐργασία της, ποὺ ἦταν βιαστική. Εἶχε ἄξαφνα νὰ ράψῃ τὰ νυφιάτικα μιᾶς κούκλας ποὺ οἱ γάμοι της θὰ γινόνταν τὴν Κυριακὴ καὶ ἡ μικρὴ *μαμμά* της ἔστελνε κάθε τόσο στὸ ἐμπορικὸ καὶ ρωτοῦσε ἂν ἔγιναν τὰ φορέματα... Ἐκείνη μάλιστα τὴν ἡμέρα, ἡ Μαρίκα βιαζόταν τόσο νὰ τελειώσῃ μιὰ ἐργασία, ὥστε ἀνέβηκε εὐθὺς στὴν καμαρά της, ἀφίνοντας τὸ Γεροθωμὰ στὴ γειτόνισσα ποὺ καθόταν στὸ ἰσόγειο, γιατὶ δὲν μποροῦσε νἀνεβῇ ἀμέσως τὴ σκάλα χωρὶς νὰ ξεκουραστῇ. Ἄλλοτε ἔμενε μαζί του κι' ἡ Μαρίκα· ἀλλὰ σήμερα δὲν εἶχε καιρό. Ἦταν ὅμως ἥσυχη πὼς ὁ τυφλὸς γέρος μποροῦσε νἀνεβῇ μόνος, μὲ τὸ μπαστούνι του, γιατὶ ἤξερε καλὰ τὰ κατατόπια.

(Ἀκολουθεῖ)

ΠΟΘΟΣ

Βαθὺ χνότωσο γοερό,
πόσον καιρὸ σὲ καρτερῶ,
γιομάτες τρόμο πλατειὲς στάλες,
τῶν φύλλων ἄραχλοι χαμοί,
τῶν δειλινῶν ἀργοὶ καϊμοί,
ποὺ μὲ μεθοῦσατε τὶς προάλλες...

Τὰ χαλοκαίρια μ' ἔψησαν,
καὶ τὰ λιοπύρια τὰ βαριά,
κι' οἱ ξάστεροι οὐρανοὶ οἱ γαλάζοι;
ἀπόψε μοῦ πωθεῖ ἡ καρδιά,
πότε νἀρθεῖ μέσ' στὰ κλαριά,
ὁ θεῖος βοριὰς καὶ τὸ χαλάζι...

Τόνες γερτὸς καὶ γὼ ξανά,
μέσ' στὰ κρυμμένα δειλινά,
θἀναπολῶ γλυκὰ — ποιὸς ξέρει,
καὶ θὰ μὲ σφάζει πιὸ πολύ,
σὰν ἕνα μακρυνὸ βιολί,
— τὸ περασμένο καλοκαίρι...

ΝΑΠΟΛΕΩΝ ΛΑΠΑΘΙΩΤΗΣ

Ο ΧΩΡΙΚΟΣ ΚΙ' Η ΑΡΚΟΥΔΑ

Ἕνας χωρικὸς μὲ μιὰ ἀρκούδα συντρόφεψαν. Ἀποφάσισαν λοιπὸν νὰ φυτέψουνε μαζὶ ραπάνια.

Ὁ χωρικὸς τῆς λέει:

— Ἐγὼ θὰ πάρω τὶς ρίζες κι' ἐσύ, Μίσα, τὰ φύλλα. Σύμφωνοι;

— Σύμφωνοι!

Φύτρωσαν τὰ ραπάνια. Ὁ χωρικὸς πῆρε τὶς ρίζες καὶ τοῦ Μίσα ἔδωσε τὰ φύλλα.

Ὁ Μίσας μουρμούριζε, ἀλλὰ δὲν μποροῦσε νὰ κάνῃ τίποτε. Τέτοια δὲν ἦταν ἡ συμφωνία;

Τὸν ἄλλο χρόνο, λέει πάλι ὁ χωρικὸς στὴν ἀρκούδα:

— Ἔλα νὰ φυτέψωμε συντροφικά.

— Καλά, λέει ἡ ἀρκούδα, τώρα ὅμως ἐσὺ θὰ πάρῃς τὰ πάνω καὶ ἐγὼ τὰ κάτω. Δέχεσαι;

— Σύμφωνοι, εἶπε ὁ χωρικός, ἂς γίνῃ ὅπως θές.

Καὶ φότεψαν σιτάρι.

Τὸ σιτάρι φύτρωσε· ὁ χωρικὸς τότε κατὰ τὴ συμφωνία πῆρε τὰ στάχυα καὶ ὁ Μίσας τὰ ἄχερα.

Ἀπὸ τότε ὁ χωρικὸς μὲ τὴν ἀρκούδα χάλασαν τὴ συντροφιά.

[Μετάφραση ἀπὸ τὸ Ρωσσικό.]

ΚΛΕΟΠΑΤΡΑ Ε. Π.

ΣΕΛΙΣ ΣΥΝΕΡΓΑΣΙΑΣ ΣΥΝΔΡΟΜΗΤΩΝ

ΖΩΓΡΑΦΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 113]

Κεῖ-κάτω μὲς στὸ λιτρεβιό,
τὰ σύνεργα χτυπᾶνε
καὶ τὰ λιθάρια στὴν τριφτιὰ
βαριὰ ἀγγομαχᾶνε.

Πιὸ πέρα, κάποιος μαραγγὸς
τοὺς τσίγγους πελεκάει
καὶ πιὸ παρέκει ἕνας παπποὺς
κουτσούρια, ξύλα σπάει.

Βραδιάζει. Ἀργὰ τὰ ζωντανὰ
ἀπ' τὴ δουλιὰ γυρνᾶνε
κι' οἱ ζευγολάτες χαιρωποὶ
κάποιο χαβὰ ἀρχινᾶνε.

Καὶ πίσω ροδοκόκκινες
πᾶνε χωριατοπούλες
κι' ἀκολουθοῦν κολόθρεφτες
χιονάτες κατσικοῦλες

Καὶ ἡ καμπάνα τοῦ χωριοῦ
τοὺς ἤχους της ἁπλώνει,
εἶν' ἡ εὐλογία τοῦ Θεοῦ,
τὶς λύπες βαλσαμώνει.

Παλιόστυλο

ΣΕ ΜΙΑ ΜΙΚΡΗ ΦΙΛΗ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 98]

Σήμερα εἶναι ἡ μέρα τῶν φτωχῶν. Στὰ σημερινὰ χρόνια τῆς δυστυχίας, καθημερινά, ἄνθρωποι φτωχοί, χτυπᾶνε τὶς πόρτες. Μὰ ποτὲ δὲν τοὺς βλέπεις τόσο πολλοὺς ὅσο τὸ Σάββατο. Καὶ θὰ δῆς μιὰ φτωχὴ γριούλα μὲ τὴ ράχη σκυφτὴ καὶ τὸ πρόσωπο αὐλακωμένο ἀπὸ δάκρυα, ποὺ ἔτρεχαν ὁλόκληρα χρόνια, χωρὶς διακοπή. Τὸ φτωχὸ γέρο-κουρελιάρη ποὺ στηρίζεται στὸ δεκανίκι. Καὶ τὸ χλωμό, τυφλὸ νέο, μὲ τ' ἀπλανα, ἀκίνητα μάτια χαμένα σὲ σκέψη γαλάζια. Σ' αὐτοὺς πρόθυμα θ' ἀδειάσης τὴ γεμάτη φούχτα σου. Μὰ πιὸ πέρα, καθισμένη ἀπρόσεχτα στὴ μέση τοῦ δρόμου, μιὰ μεσόκοπη θὰ βρίσκεται μὲ τὸ καλάθι της. Τὰ ρούχα της λερὰ καὶ κουρελιασμένα, θὰ σοῦ γεννήσουν τὴν ἀηδία. Μὰ μὴ διστάσεις. Συλλογίσου μὲ πόση ντροπὴ καὶ πόσο πόνο θἀναγκάστηκε νἀπλώσει τὸ χέρι. Ἴσως ἡ ζωὴ τὴν ἐφόρτωσε τόσες πίκρες, ποὺ θἀηδίασε τὸ κάθε τι, καὶ τὸν ἐαυτό της ἀκόμα, καὶ δὲ θἄχη ἄλλη σκέψη παρὰ πῶς νὰ χορτάση μὲ τὸ ξερόψωμο μόνο.

Σὲ κάποιαν ἀπόμερη γωνιά, θὰ συναντήσης τὰ δυὸ παιδιὰ ποὺ ἐλέησες. Μισόγυμνα, ξυπόλητα, μὲ τὰ καλάθια παραριγμένα, θὰ σκύβουν προσεχτικὰ πάνω ἀπὸ τὶς πεταμένες στὸ δρόμο δεκάρες τους, γιὰ νὰ δοῦν ἂν εἶναι κορόνα ἢ γράμματα. Μὴ λυπηθεῖς τὶς δεκάρες ποὺ τοὺς ἔδωσες πρίν. Κύταξε τὶς μορφές τους. Δὲ θὰ δῆς στὰ παιδιάτικα πρόσωπα τὴ χαρὰ ζωγραφισμένη, κι' οὔτε τὰ ἴχνη φαλιῶν ποὺ μιὰ στοργικὴ μανούλα τοὺς ἔδενε, κοιμίζοντάς τα. Σκέψου πῶς, ὀρφανά, ἔρημα κι' ἀπροστάτευτα, δὲν ἐγνάφισαν μητρικὴ χάδι ἢ πατρικὴ συμβουλή. Βρὲς κάποιο τρόπο, φρόντισε νὰ τοὺς χαρίσης μιὰν ἀνώτερη εὐχαρίστηση. Μὰ μὴν κατακρίνεις ποτέ, ὦ, ποτέ.

Δίνε πάντα σου πρόθυμα. Ὦ νάξερες, τὴ στιγμὴ ποὺ ἐσύ, χορτασμένη ἀπὸ ψωμὶ κι'ἀπὸ χάδια, πέφτεις στὸ πουπουλένιο κρεβάτι σου, πόσα μικρά, μὲ τὰ δάκρια στὰ μάτια, παρακαλοῦν τὸ Χριστὸ νὰ τοὺς χαρίση τὸ ξεροκόμματο ποὺ ἐσύ θἀ πετοῦσες στοὺς σκύλους Μὴν ξεχνᾶς τὶς πεταγμένες καλύβες, ὅπου ὁ ἄνεμος, μπαίνοντας ἀπὸ παντοῦ, κάμνει νὰ τουρτουρίζουν κορμιὰ τυραννισμένα ἀπὸ κάθε λογῆς δυστυχία. Σκέψου τὸ σπαραγμὸ τῆς φτωχῆς μάνας, ποὺ τὰ παιδιὰ τῆς ζητᾶνε ψωμὶ καὶ ποὺ δὲν ἔχει νὰ δώση. Συλλογίσου τὴν ὀδύνη τοῦ πατέρα ποὺ γυρίζει, τρεκλίζοντας ἀπὸ κούραση, στὸ φτωχικό του χωρὶς πεντάρα. Δίνε, ἀγαπημένη, πρόθυμα πάντα. Καὶ ποτὲ μὴ δέχεσαι τὶς εὐλογίες καὶ τὶς εὐχὲς μὲ τὴν ψυχρὴν ἀδιαφορία τοῦ σκεπτικισιοῦ. Ἔρχονται ἀπὸ καρδιὲς ποὺ γνώρισαν ἀμέτρητη σκληρότητα κι' ἀτενίζουν εὐγνώμονες κάθε καλοσύνη, Ἀπὸ ψυχὲς ποὺ πόνος ἐλέπτυνε κι' ἀνύψωσε ὡς τὸ Θεό. Εἶναι ἡ εὐλογία τοῦ Θεάνθρωπου, αὐτὴ ποὺ προσφέρεται ἀπ' τὰ χείλη τοῦ ἀσήμαντου καὶ τοῦ ταπεινοῦ . . .

Τριανταφυλλένια

ΑΦΗΡΗΜΑΔΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 98]

Ὕστερα ἀπὸ ἕνα τρομαγμένο ὄνειρο, ξύπνησα. Βρέθηκα σ' ἕνα βαθὺ σκοτάδι. Γιὰ μιὰ στιγμή, ἄστρα σημαδάκια σὰν ἄστρα καὶ φωτεινοὶ κύκλοι χορευτηδοῦσαν μπρὸς στὰ μάτια μου. Σιγὰ-σιγὰ ἄρχισα νὰ διακρίνω ὀγκους μικροὺς καὶ μεγάλους σχήματα, ἀκαθόριστα. ποὺ δὲν μποροῦσα νὰ ἐξηγήσω τί ἦταν. Ἀπόλυτη ἡσυχία βασίλευε. Κι' ὁ νοῦς μου ἀκόμα λὲς κι' εἶχε σταματήσει. Δὲν μποροῦσα νὰ καταλάβω ποὺ βρισκόμουνα!

Μήπως στὴ σκοτεινὴ φυλακὴ τοῦ ὀνείρου μου; Ὄχι, ἐν θυμοῦμαι νἄκαμα τίποτε γιὰ νὰ μὲ φυλακίσουν! Ψάχνω ἀπάνω ἀπ' τὸ κεφάλι μου. Νά, οἱ σούλοι τοῦ κρεββατιοῦ μου. Ἄπλωσα τὸ χέρι. Κτύπησα σ'ἕνα κρύο πρᾶγμα. Ἕνας παράξενος κρότος ἀκούστηκε. Τί νἆναι, Ξανακτυπῶ . . . Ἄ! εἶναι ἕνα τζάμι. Ἔχω λοιπὸν κοντά μου παράθυρο. Δὲν βρίσκομαι στὴ φυλακὴ γιατὶ αὐτὴ δὲν εἶχε οὔτε πόρτα οὔτε παράθυρο, βρίσκομαι στὸ κρεββάτι μου, ὄχι ὅμως καὶ στὸ δωμάτιό μου, γιατὶ ξέρω καλὰ πῶς κοντὰ στὸ κρεββάτι δὲν ἔχει παράθυρο. Ἐπιτέλους ὅ,τι κι' ἂν εἶναι, πρέπει νὰ βεβαιωθῶ. Ἂς ἀνάψω κανένα σπίρτο . . . Μά, ποῦ νὰ βρῶ, ἀφοῦ εἶμαι σ' ἄγνωστο δωμάτιο; Ἄλλο δὲν μένει ἀπ' τὸ παράθυρο. Χωρὶς πολὺ κόπο, τ' ἄνοιξα. Τὸ φῶς τοῦ φεγγαριοῦ πλημμύρισε τὸ δωμάτιο. Τώρα ἐξηγῶ τοὺς ἀκίνητους ὄγκους: εἶναι νεουλάπα, καναπές, γραφεῖο κι' ἕνα σωρὸ ἄλλα πράγματα.

Στάθηκα σαστισμένη. Ὅλα αὐτὰ τὰ πράγματα εἶναι γνωστὰ μου κι' ὅμως αὐτὸ τὸ δωμάτιο δὲν τὸ γνωρίζω! Μὰ ἐπιτέλους εἶναι νὰ τρελλαθῆ κανείς! Ἄ! νά, τώρα θυμήθηκα κι'ἔσκασα στὰ γέλια μὲ τὴν ἀφηρημάδα μου. Ἀπλούσατα, τὸ πρωὶ εἶχα ἀλλάξει τὴν θέση τῶν ἐπίπλων.

Κρινάκι

ΔΕΙΛΙΝΟ ΣΤΟ ΧΩΡΙΣ ΜΟΥ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 100]

Καὶ ἡ στερνὴ χρυσὴ ἀκτίνα τοῦ ἥλιου χάθηκε πίσω ἀπὸ τὸ κατακράσινο βουναλάκι, ποὺ στέκεται πάνω ἀπὸ τὸ χωριό, ὁ καθαρὸς καλοκαιριάτικος οὐρανὸς ἔχασε τὸ τριανταφυλλένιο του χρῶμα καὶ πῆρε ἕνα μενεξεδένιο βαθύ.

Τώρα ἄντρες, γυναῖκες καὶ παιδιὰ γυρίζουνε ἀπὸ τὸν κάμπο ποὺ ὅλη τὴν ἡμέρα δουλεύανε, κουρασμένοι, μὰ χαρούμενοι καὶ γελαστοί, κουβεντιάζοντας δυνατά.

Οἱ γυναῖκες ἔχουνε στὸ κεφάλι καλάθια, ἡ χλωρὰ κλαδιά, καὶ κρατάνε στὰ χέρια τους τὴ ρόκα τους ἢ τὸ μωρό τους. Οἱ ἄντρες, ξυπόλυτοι οἱ περισσότεροι, ἀκολουθοῦνε μὲ τὸ τσαπὶ στὸν ὦμο, μὲ τὸ κασκέτο στραβὰ στὸ κεφάλι, καὶ τὸ σακάκι στὸ χέρι. Κι' ἐμπρὸς ἀπ' ὅλο αὐτὸ τὸν κόσμο περπατοῦνε σιγὰ-σιγὰ τὰ ζῶα, γαϊδουράκια, κατσίκες, προβατίνες, ἀρνάκια μὲ κουδουνάκια στὸ λαιμό· κι' ἡ καθαρὴ ἀτμόσφαιρα τοῦ χωριοῦ γιομίζει χίλιες γλυκὲς μελῳδίες ἀπὸ τὰ ντίν! ντίν! τῶν κουδουνιῶν, τὰ κελαδίσματα τῶν πουλιῶν ποὺ πετάνε ἀπὸ κλαδὶ σὲ κλαδί, τὸ ψιθύρισμα τ'ἄγέρα ποὺ χαϊδεύει τὰ φύλλα τῶν δένδρων, καὶ τὶς χαρούμενες φωνὲς τοῦ κόσμου.

Κρινιὼ Φτέρη

ΡΟΔΟΠΕΤΑΛΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 103]

Ἀπόγεμμα σκοτεινό, μελαγχολικό... Ὁ οὐρανὸς μολυβένιος ἀπὸ τὰ σύννεφα ποὺ τὸν ἔχουν σκεπάσει, εἶν' ἕτοιμος ν' ἀρχίση τ' ἀτέλευτο κλάμμα του. Καθισμένη μπροστὰ στὸ τραπέζι, ἔχω τὰ μάτια μου προσηλωμένα σ' ἕνα βιβλίο. Λίγα χλωμὰ τριαντάφυλλα πεθαίνουν σ' ἕνα βάζο, σκορπίζοντας τὴ θεία τους εὐωδιὰ μεσ' στὸ δωμάτιο, ἔτοιμα νὰ μαδήσουν στ' ἀπαλότερο φύσημα τοῦ ἀνέμου.

Πόση ὥρα τώρα προσπαθῶ νὰ διαβάσω. Μάταια ὅμως. Πάντα στὸ ἴδιο φύλλο βρίσκομαι πάντα στὴν ἴδια γραμμή. Ὁ νοῦς μου πετάει κάπου μακριά, μὰ πολὺ μακριά, στὴ φίλη μου, ποὺ λίγες μέρες πρίν μὲ τόσο πόνο χωριστήκαμε! Ποιὸς ξέρει, ἴσως γιὰ πάντα . . . Πόσο τὴν ἀγαποῦσα. Νά, κι' αὐτὰ τὰ πεθαμένα τριαντάφυλλα δικό της τελευταῖο θύμημα...

Ἀναμφιβόλως τὰ φύλλα τοῦ βιβλίου, ἐνῷ ὁ νοῦς μου βρισκόταν σὲ κείνη. Τὸ μικρὸ αὐτὸ ρεῦμα ποὺ ἔγινε μὲ τὸ γύρισμα τῶν φύλλων ἔφτασε τὸν ν' ἀρχίσουν νὰ μαδοῦν τὰ τριαντάφυλλα. Μὲ λύπη ἔβλεπα νὰ πέφτουν τὰ πέταλά τους ὡς ὅτου ἔμειναν οἱ κάλυκες μόνοι των βυθημένοι μέσα στὸ νερό. Καίτοι ξεφ πολλὴν ὥρα τὰ πέταλα. Γιατὶ νὰ μαδήσουν; Δὲν ἤθελα τόσο γρήγορα νὰ σβύση ἡ τελευταία της αὐτὴ ἀνάμνηση ἡ τόσο ἀγαπημένη. Τὰ μάζεψα μὲ συγκίνηση καὶ τὰ ἔκλεισα στὸ βιβλίο.

Ἔξω σκοτείνιασε πιὰ ὁλότελα κι' ἡ βροχὴ ἄρχισε νὰ πέφτη βουβά, μονότονα, θλιμμένα... Πόσο ἔμοιαζε μὲ τὴν ψυχή μου! Μοῦ φαινόταν πῶς ἡ ὁμορφη, ἡ ξένοιαστη ζωή ποὺ μαζὶ περάσαμε ἦταν τόσο μικρὴ, τόσο λίγη. Νά, ὅσο λίγο ἔζησαν τὰ τριαντάφυλλά της . . .

Χίμαιρα

ΤΑ ΚΟΚΚΙΝΑ ΓΕΝΕΙΑ

[Ἀριθ. Ἔγκρ. 107]

Ὁ κόμης τοῦ Σουασὸν εἶχε κόκκινα γένεια. Μιὰ μέρα περπατοῦσε στὸν κῆπο του μαζὶ μὲ τὸν Ἐρρίκο τὸν IV, ποὺ εἶχε πάει νὰ τὸν ἐπισκεφθῆ. Ἐκεῖ ἦταν κι' ὁ κηπουρὸς κι' ἐργαζότανε. Ὁ κόμης, γιὰ νὰ τὸν πειράξει, τοῦ λέγει: «Πῶς γίνεται αὐτό, νὰ μην ἔχεις καθόλου γένεια;» Καὶ ὁ κηπουρὸς ποὺ δὲν εἶχε ὄρεξη γιὰ ἀστεῖα, τοῦ εἶπε χωρὶς καυόλου νὰ ταραχθῆ: — «Τὴν ἡμέρα ποὺ ὁ Θεὸς ἐμοίραζε τὰ γένεια, ἔφθασα λίγο ἀργὰ καὶ δὲν ἔμεναν πιὰ παρὰ κόκκινα. Λοιπὸν προτίμησα νὰ ἔρθω ἔτσι, παρὰ νὰ δεχθῶ γένεια μὲ τέτοιο ἀπαίσιο χρῶμα!»

(Μετάφρασις ἀπὸ τὸ Γαλλικό)

Μιχεμένη Φλογέρα.

ΠΑΙΔΙΚΟΝ ΠΝΕΥΜΑ

Ἕνας δυνατὸς ἀέρας παίρνει τὸ καπέλλο τοῦ μικροῦ Γιώργου κι' ἐν' αὐτοκίνητο, ποὺ περνᾷ κεῖνη τὴ στιγμή, τοῦ τὸ κάνει λυώμα. Μὰ ὁ Γιῶργος γελᾶ.

— Δὲν νερέπεσαι, τοῦ λέει ὁ πατέρας του, νὰ καταστρέφεται καπέλλο σου κατακαίνουργο καὶ σὺ νὰ χαίρεσαι;

— Μά εἶναι νὰ μὴ χαίρουμαι, μπαμπά, ἀπαντᾷ ὁ Γιῶργος, ὅταν συλλογιέμαι τί θὰ πάθαινε τὸ κεφάλι, μου ἂν τυχὸν ἦταν μέσα στὸ καπέλλο;

Ἄσπρος Παλιάτσος

***

— Καὶ τὸ σκυλὶ ποὺ φυλάει τὰ πρόβατα στὴ μάντρα, πῶς λέγεται, Νίκο;

Ὁ Νίκος, μὲ σκέψη καὶ μὲ δισταγμό: — Ἀρχιμανδρίτης;

Γελασίνα

Τὸ πρώτιστον καθῆκον τοῦ καλοῦ συνδρομητοῦ εἶναι ἡ ἔγκαιρος ἀνανέωσις τῆς συνδρομῆς του.

ΑΛΛΗΛΟΓΡΑΦΙΑ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

Ἀθῆναι, 28 Εὐριπίδου τὴν 17 Αὐγούστου 1925

ΤΟ ἐρχόμενο φύλλο θἄχη ὅσα σᾶς εἶπα γιὰ τὴ Θεατρικὴ Τριακονταετηρίδα τοῦ Γρηγορίου Ξενοπούλου. Σ' αὐτό, ποὺ ἔπρεπε νὰ ἑτοιμασθῆ νωρίτερα ἐξ αἰτίας τῆς ἑορτῆς τῆς Παναγίας, δὲν πρόσθασα νὰ συγκεντρώσω τὴν ὕλη ποὺ ἤθελα. Ἀλλὰ καλύτερα· τὸ ἐρχόμενο θὰ βγῆ μετὰ τὴν ἀναμνηστικὴ παράσταση στὸ Θέατρο Κυβέλης (24 Αὐγούστου) κι' ἔτσι θὰ μπορέσω νὰ σᾶς γράψω καὶ γι' αὐτὴ στὴν Ἀλληλογραφία, νὰ τἄχετε ὅλα μαζὶ στὸ ἴδιο φύλλο. Ὡστόσο σᾶς σσταίνω τὸ «Ἀναμνηστικὸ Τεῦχος» τῆς Τριακονταετηρίδος. Θὰ εἶναι ἕτοιμο ὅταν θὰ διαβάζετε αὐτὲς τὶς γραμμὲς καὶ μπορεῖτε νὰ τὸ παραγγείλετε στὸ Γραφεῖο μου ἀπὸ τώρα, στέλνοντας καὶ τὸ ἀντίτιμο, δρ. 15 (καὶ μὲ τὰ ταχυδρομικά, γιὰ τὸ Ἐσωτερικὸ δραχ. 17 καὶ γιὰ τὸ Ἐξωτερικὸ δραχ. 19.) Ὅλοι πρέπει νἀποκτήσετε αὐτὸ τὸ ἱερὸ Τεῦχος μὲ τὶς 100 σελίδες του, τὶς 30 εἰκόνες του καὶ τοὺς 40 συνεργάτες του, ποὺ εἶναι οἱ κορυφαῖοι τῶν Γραμμάτων, κάτι μοναδικὸ ἀληθινὰ στὴν Ἑλλάδα.

Χίλιες ἑξηνταπεντάμισυ δραχμὲς ἔδωσα τὸ δεύτερο Λαχεῖο τῆς Τριανταφυλλένιας γιὰ τὸ Μνημεῖο τοῦ Πολέμη. Τί καλά! Ἐνοιώσεται ὅτι τὴν ἐδοξήθησαν σ' αὐτὸ κι' ἄλλες φίλες μας, ἀφοσιωμένες στὴν ἰδέα. Καὶ πρῶτα-πρῶτα ἡ *Μάγισσα* — «τὸ δεξί της χέρι», καθὼς μοῦ γράφει, — κι' οἱ *Ἴδανισμός, Νεφέλη, Νιόβη, Τζένυ, Τάνια, Ἰγκεμποσουρ, Φιλόκαλος, Μεγάλη Ἑλλάς, Ρίτα, Χιώτικη Βιολέττα, Ρόζα, Μιμόζα, Κισσός, Μυστηριώδης Ἱππεύς, Σκόρπια Ροδοπέταλα*, κτλ. Ὅλους αὐτοὺς, μαζὶ μὲ τὴν *Τριανταφυλλένια*, τοὺς εὐχαριστῶ κι'ἐγὼ γιὰ τὴν πολύτιμη βοήθεια ποὺ τῆς ἔδωσαν. Ἦταν μιὰ σημαντικὴ ἐνίσχυση τοῦ Ἔρανου μας κι' τὰ δικά αὐτὰ λαχεῖα τῆς *Τριανταφυλλένιας*. Μοῦ γράφει πῶς αὐτὴ τὴ φορὰ κτυρίσ ἤκε πολύ. Ἀλλὰ καριολεκτικῶς, ἄζιζε τὸν κόπο.

Εὐχαριστῶ πολύ, *Καρυάτις*, καὶ γιὰ τὸ νέο ξεσπάθωμα. Ναί, κι' ἐγὼ χαίρω πολὺ ποὺ οἱ φίλοι μου πολλαπλασιάζονται στὴν πόλη σας κι' εἶναι μάλιστα ἑνωμένοι σὲ Σύλλογο γιὰ νὰ ξεσπαθώνουν διαρκῶς. Ἡ μεριμνὰ ἔχει δίκιο: ἐμαθες ἀρκετά, δὲν εἶναι ἀνάγκη νὰ ἀκολουθήσης ἀνώτερες σπουδές, ἀφοῦ σὲ προορίζουν γιὰ μιὰ καλὴ νοικοκυρά. Τὸ πνεῦμα σου τώρα μπορεῖς νὰ τὸ καλλιεργῆς καὶ μόνη σου, μὲ τὴν ἀνάγνωση, Ὅσο γιὰ τὴν ἀγαπητή μας *Χρυσόθεμι*, πολὺ-πολὺ μὲ λύπησαν αὐτὰ ποὺ μοῦ γράφεις. Ἦταν δυνατὸ νὰ λάβω γράμμα της μὲ τέτοια εἴδηση καὶ νὰ μὴν νὰ πῶ δυὸ παρηγορητικὰ λόγια; Θὰ χάθηκε χωρὶς ἄλλο. Πιὲ της τὸ καὶ διαβάσαν τὰ πιὸ θερμὰ μου κι' ἐγκάρδια συλλυπητήρια.

Ἐνθουσιαστικὰ κι' ἀφαῖα μοῦ γράφει ἡ *Μαγεμένη Ρεμματιά* γιὰ τὴν ἐπίσκεψη τοῦ Ψυχάρη στὰ Χανιά. Ἔκαμε καὶ δυὸ διαλέξεις· ἡ πρώτη ἦταν «χωρατεσμὸς στὴν Κρήτη»· ἡ δεύτερη γιὰ τὸ «γλωσσικὸ ζήτημα». Κι' οἱ δυὸ θαυμάσανε. «Τὰ λόγια του — μοῦ γράφει ἡ *Μ. Ρεμματιά*,— ἔγγιζαν βαθιὰ στὴν ψυχή μας. Μονάχα ἕνας τρελὸς δὲν θὰ παραδεχόταν τὴν ἀλήθεια τους... Παρακαλοῦσα νὰ μὴ τελειώση ποτέ. Κι' δμως πέρασε τόσο γοργὰ αὐτὴ ἡ ὥρα! Μὰ θἄναι ἀπ' τὶς ἀξέχαστες». Μοῦ γράφει ἀκόμα ὅτι, γι' ἀντιπερισπασμὸ, ἔκαμαν κι' οἱ καθαρευουσιάνοι μιὰ διάλεξη ἀναντίον τῆς δημοτικῆς. Ἀλλὰ λιγοστοὶ πῆγαν. Ἐνῷ οἱ διαλέξεις τοῦ Ψυχάρη ἦταν πανηγύρι!

Σὰν αὐτὴ, *Ζαπφώ*, νὰ εἶναι ὅλες οἱ ἀπογοητεύσεις τῆς ζωῆς σου! Μὰ ὅ,τι ἀναβάλλεται, παιδί μου, δὲν χάνεται. Κι' ἀφοῦ φέτος ἔτυχε ἡ σπουδαία αὐτὴ δουλειὰ τοῦ μπαμπᾶ, τὸ ταξίδι, φυσιολογικὸ ἴσως, θὰ γίνη τοῦ χρόνου. Φυλάγου μόνο νὰ μὴν ἀρρωσταίνεις καί . . . προσπέθησε νὰ μὴ σοῦ ἀρέσης πιὰ ἡ τεμπελιά. Κάθε πρᾶγμα στὸν καιρό του. Τὸ χειμῶνα, μὲ τὸ σχολεῖο, δὲν μπορεῖ νἄχη μιὰ μαθήτρια, καὶ καλὴ σὰν καὶ σένα, τὴν ἐλευθερία αὐτὴ τοῦ καλοκαιριοῦ. Τὰ καλὰ κόποις κτῶνται. Κι' οἱ κόποι αὐτοὶ ξεκουράζονται κι' ἀντρεμίζονται ὕστερα μὲ τὸ παραπάνω. Ὅταν συλλογίζεσαι ἄλλα, δὲν θὰ λυπᾶσαι ποὺ ἀρχίζει σὲ λίγο τὸ Σχολεῖο.— Ὡραία ἡ ἰδέα σου νἄχης κουμπαρὰ ἐπιτηδὲς γιὰ μένα καὶ θὰ πῶ νὰ σὲ μιμηθοῦν τὰ Διαπλασόπουλα.

Μὲ πολλὴ μου χαρά, *Ζιζάνιο τῆς Περσίας*, διάβασα τὸ πρῶτο σου γράμμα. Κι' ὄχι μόνο θέλω, ἀλλὰ καὶ σὲ παρακαλῶ νὰ ἐξακολουθήσης νὰ μοῦ γράφης. Ἔφερε κι' ἄλλα Ἑλληνόπουλα, ποὺ ἀπὸ περιστάσεις ἀβέλτερες, ἔπαθαν πρῶτα ξένες γλῶσσες κι' ὕστερα τὴν ἑλληνική. Ὅστε δὲν ἐκπλήττεσαι γιὰ τὸ λόγο τῆς ὡς τώρα σωπῆς σου. Βλέπω πῶς ἀρκετὰ προόδεψες καὶ στὴ γλῶσσα μας μὲ τὰ μαθήματα τοῦ οἰκογενειακοῦ φίλου. Ἐλάγιστα λάθη κάνεις· καὶ σὲ λίγο δὲν θὰ κάνης οὔτε ἕνα.

Κι' ἐγώ, *Μάγισσα*, εἶμαι κατευχαριστημένη ποὺ σὲ εἶδα καὶ ποὺ θὰ σὲ ξανιδῶ. Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὸ ξεσπάθωμα ποὺ μοῦ ἔκαμες στὸ βακάρι. Ὅσο γιὰ τὴν πόλη αὐτὴ, ποὺ τὴ βρῆκες; σὰν ἕνα μεγάλο χωριό. πρέπει νὰ θυμᾶσαι πῶς ὡς χτὲς ἀκόμα ἦταν σκλαβωμένη. Καὶ καλὰ εἶδες πόσο γρήγορα ἀπέκτησε διασκεδαστικὰ κέντρα, θέατρα κτλ. Σιγὰ-σιγὰ θὰ στρωθοῦν κι' οἱ δρόμοι της καὶ θὰ γίνουν ὅλα. Κι' ὅταν θὰ ξαναπᾶς, δὲν θὰ τὴ γνωρίσης. Ἔτσι ἔγεινε καὶ μ'ὅλες τὶς ἄλλες ἑλληνικὲς πόλεις. Ἀκόμα κι' ἡ Ἀθήνα, ὅδῶ κι' 25—30 χρόνια, δὲν ἦταν βέβαια ἡ μεγαλοπόλη ποὺ βλέπουμε σήμερα.

Ἄλαβα, *Ζακυνθινὸ Γιούλι*, ἐστειλα κι' εὐχαριστῶ. Δυπήθηκα ὅμως ποὺ ἐνῷ ἤσουν στὰς Ἀθήνας, καὶ καθόσουν μάλιστα στὸ δικλανό μου Ξενοδοχεῖο καὶ κάθε ὥρα ἔβλεπες τὴν πόρτα μου, δὲν ἀποφάσισες νἀνεβῆς μιὰ στιγμὴ νὰ σὲ ἰδῶ! Μὰ κι' ὁ Φαίδων θἄθελε πολὺ νὰ γνωρίσῃ μιὰ πατριώτισσα. Ἂς ἐλπίσουμε ὅτι ὅταν θὰ ξανάρθης, θὰ θὰ σ' ἀμποδίσῃ ἡ ἀδικαιολόγητη αὐτὴ «ντροπή».

Μὲ μεγάλη εὐχαρίστηση, *Λαυπερὰ "Ἥλιε*, διάβασα καὶ τὴν περιγραφὴ τοῦ ταξιδιοῦ σου κι' ὅλα ὅσα μοῦ γράφεις στὸ μεγάλο κι' ὄμορφο γράμμα σου. Μόνο ποὺ ἄργησες. Ἂς εἶναι, ἐλπίζω νὰ σᾶρεσε πιὰ αὐτὴ ἡ τεμπελιά... Ὅσο γιὰ τὰ δικαιώματα τῶν Ἴσοτίμων, αὐξήθηκαν βέβαια μὲ τὸν νέο Ὁδηγὸ ὅταν ὅμως προκηρύχθηκαν αὐτὸς ὁ Διαγωνισμὸς, ἴσχυε ὁ παλαιὸς καὶ σύμφωνα μὲ τὸν παλαιὸν ἀπονέμονται τὰ βραβεῖα κι' οἱ ἀμοιβές. Μὲ ἄλλους λόγους οἱ διατάξεις τοῦ νέου Ὁδηγοῦ, ἰσχύουν γιὰ τοὺς Διαγωνισμοὺς ποὺ προκηρύχθηκαν μετὰ τὴ δημοσίευσή του. Τετράδια ἐστειλα.

Καὶ τὸ δικό σου γράμμα, *Φιλόκαλε*, μ' ἐδρόσισε μὲ τὴν ὡραία περιγραφὴ τῆς ἑξονιαῖς ζωῆς. Σ' εὐχαριστῶ καὶ γιὰ τὰ καλὰ λόγια καὶ χαίρω ποὺ ἄλλαξες τόσο ἀφότου μὲ γνώσεις. Σοῦ ἐστειλα τὰ ζητηθέντα. Ὅσο γιὰ τὸ Ἄημα, ναί ὡς τώρα θὰ μποροῦσε νὰ γίνη μιὰ κονκάρδα ἀπὸ σμάλτο φτηνή, ἢ μιὰ κορδέλλα μὲ τζόνομά μου νὰ τὴ φοροῦν πρὸς διάκριση οἱ φίλοι μου. Κι' ἐπειδὴ βλέπω πῶς αὐτὸ τὸ θέλουν πολλοί, θὰ σκεφθῶ μὲ τί τρόπο θὰ μπορέσω νὰ τοὺς εὐχαριστήσω.

Ἀνορεξιά, *Ξανθὴ Περδίδα*; ἀπὸ τί; Τὰ κορίτσια στὴν ἡλικία σου δὲν ἔχουν ἀνορεξιὰ ἢ τὴν παλεμοῦν ὅσο μποροῦν· «Ἀττικοὶ μῆνες» εἶναι οἱ μῆνες τοῦ ἀρχαίου Ἀττικοῦ Ἡμερολογίου, ποὺ μπορεῖς νὰ τοὺς βρῆς σὲ κάθε ἀρχαιολογικὸ Λεξικό: Ἑκατομβαιὼν (Ἰούλιος), Μεταγειτνιὼν (Αὔγουστος) Βοηδρομιὼν (Σεπτέμβριος) Ἀνθεστηριὼν (Φεβρουάριος) κτλ. Μιὰ γιορτή, ποὺ ἔπαφτε στὶς ἡμέρες του, ἔβινε τόνομά της σὲ κάθε μῆνα: Ἀνθεστήρια, Βοηδρόμια, Μεταγειτνια... Ἔτσι καὶ σήμερα, ὁ Σεπτέμβριος λέγεται τοῦ «Σταυροῦ» ἀπὸ τὴ γιορτὴ τῆς Σταυροπροσκυνήσεως, ὁ Ὀκτώβριος Ἁγιοδημήτρης, ἀπὸ τοῦ Ἁγίου Δημητρίου κτλ.— Τὸ «ρεαλιστικό» θὰ πῆ «πραγματικό», καὶ εἶναι τὸ ἔργο ἐκεῖνο, (διήγημα, μυθιστόρημα, κτλ.), ποὺ περιγράφει τὰ πράγματα τοῦς ἀνθρώπους, τὴ ζωή, τὴν κοινωνία, τὸν κόσμο, ὅπως εἶναι ἀληθινά. Ἐννοεῖται ὅμως ὅτι πολλὰ βιβλία λέγονται ρεαλιστικὰ χωρὶς νὰ εἶναι καθόλου. Γιατὶ λίγοι συγγραφεῖς ξέρουν καὶ μποροῦν νὰ ζωγραφίζουν τὰ πράγματα ὅπως εἶναι.

Ἡ *Ἀλκηστις* δὲν βρίσκει τὸν σωστὴ τὴν ἰδέα τοῦ *Γιούλη "Ἀνθη* γιὰ τὴ Σελίδα. Τώρα, λέει, ποὺ μόνο δυὸ κάθε τριμηνὶα μπορεῖ νὰ στέλνη κανείς, θὰ τὰ ἐπιμελῆται, θὰ τὰ διαλέγη, θὰ στέλνη καλύτερα· ὅταν ὅμως θἄχη τὴν ἐλευθερία του νὰ στέλνη ὅσα θέλη, θὰ στέλνη... ὅσα ἔχει. Τὰ περισσότερα βέβαια ὄχι καλά. Κι' ἐγὼ δὲν θὰ κάνω ἄλλο, παρὰ νὰ διαβάζω πράγματα γιὰ τὸ καλάθι. Καὶ κόπος κι' ἀνόχληση καὶ χασομέρι— Ἀλήθεια, αὐτὸ δὲν τὸ συλλογιστήκαμε: πόσες χιλιάδες χειρόγραφα θὰ μαζεύονται; καὶ ποιὸς θἄχη καιρὸ νὰ τὰ διαβάζη; Πάλι δοκιμὴ θὰ γίνη!

Ὡραίας Ἐπιστολὲς μοῦ ἔστειλαν αὐτὲς τὴν ἑβδομάδα κι' οἱ ἑξῆς: *Κυρὰ - Κυραλίνα, "Ἔνδοξος "Ἑλλην, Ξανθὴ Χερρισοσσούλα, "Ἡρωΐς τοῦ Ζαλόγγου* καὶ *Βιολέττα*. — Ἔξετέλεσα τὶς παραγγελίες τους, τοὺς εὐχαριστῶ γιὰ τὰ καλὰ των λόγια κι' εὐχομαι ὅλες μου τὲς Μαρίες καὶ τοὺς Παναγιώτηδες, ποὺ γιόρταζαν προχτὲς. Καὶ τοῦ χρόνου!

ΓΙΑ ΤΟ ΜΝΗΜΕΙΟ ΤΟΥ ΠΟΛΕΜΗ

37ον Δελτίον Εἰσδόρων

Ἀπὸ τὸ 36ον δελτίον (ἴδε φύλ. 37ον).....	δρ.11.321.60
«Ἀφρισμένο Κῦμα»	» 2.50
«Νόμφη τοῦ "Βόρου»	» 10.—
«Τριανταφυλλένια» (ἀπὸ τὸ Β' Λαχεῖο τῆς ἴδε καὶ α' στήλη τῆς

τὸ εἶχα χάσει καὶ τὸ βρῆκα· αὐτὸ λοιπὸν εἶναι τὸ φεσδάνομό σου· νὰ μοῦ φιλήσῃς καὶ τὸν *Αἰωνίως Ἕλληνα*— αὐτὸ τοῦ διάλεξα,—καὶ τώρα περιμένω γράμμα κι' ἀπὸ τοὺς δρό'). *Γεώργιον Δ. Σουρῆν* (καὶ τὸ δικό σου γράμμα εἶχε παραπέσει· ἐξετέλεσα τὶς παραγγελίες σου καὶ σ' εὐχαριστῶ πολὺ γιὰ τὰ καλὰ λόγια·) *Ἀνδρομέδαν* (γράφα μου καὶ δὲν πειράζει ἂν τὸ χαρτὶ δὲν εἶναι τόσο καλό· δὲν ξέρω πῶς δὲν βρίσκεις στὴν ἐξοχή ;) *Ζιουντὲξ* (θὰ τὰ διαβάσω· ἄλλα ὄχι σήμερα· ἀφοῦ εἶναι τὸ «ἀριστούργημά» σου, μπορεῖ νὰ περιμένῃς ὡς νὰ εὐκαιρήσω·) *Ζιλχὰ-Χανοὺμ* (καλὴ διασκέδαση λοιπὸν καὶ περιμένω·) γιὰ μυθιστόρημα δὲν ἀποφάσισα ἀκόμη δριστικά· θὰ ἰδῶ·) *Ἀείλὰ Χανοὺμ* (σ' εὐχαριστῶ πολὺ ἂν καὶ δὲν σκοπεύεις νὰ στείλῃς αἴτησή, θὰ στείλῃς ὅμως τὶς 5 δρ. γιὰ τὰ ἔξοδα· ἔτσι εἶναι τὸ σωστό... γιὰ ὅσους μᾶγαποῦν· γιατὶ αἰτήσεις θὰ λάβω λίγες καὶ τὰ ἔξοδα εἶναι πολλά· τὶς λύσεις τὶς ἔλαβα· γιὰ τὶς φίλες ἐκεῖ ἐς δὲν ξέρω·) *Φίλαυτο, Γέρο-Δῆμον* κτλ. κτλ.

Μαρίαν Εὐαγγέλου, Μυστηριώδη Προσωπιδοφόρον, Γελασίναν, Σέλλεῦ, Μάγον Ἤλιον (ἔστειλα.)

ΠΝΕΥΜΑΤΙΚΑΙ ΑΣΚΗΣΕΙΣ

[ΣΥΝΕΧΕΙΑ τοῦ 221ου Διαγωνισμοῦ Αἱ λύσεις δεκταὶ μέχρι 28 Ὀκτωβρίου].

568. *Δεξίγριφος*

Σύνδεσμον ἐμπρὸς ἂν θέσῃς
Σὲ φιλόσοφο σπουδαῖο,
Στὴ στιγμὴ θἀποτελέσῃς
Ἕνα ρήτορα ἀθηναῖο.

Ἐκάβη

569. *Συλλαβόγριφος*

Φθόγγος μ' ἕνα γράμμα
Κάνουν ἐν ᾧ ἅμα
Ἔντομο κοινότατο
Καὶ... ἀριθμητικότατο.

Ἄβρα τοῦ Ἔβρου

570. *Στοιχειόγριφος*

Ἕνα ζῶο φορτηγὸ
Εἶμαι βέβαια κι' ἐγώ
Καὶ πολλὰ βάρη σηκώνω.
Μὰ στὴ ράχη γράμμα μόνο
Ἂν μοῦ βάλῃς γιὰ χατήρι,
Θὰ μὲ πῆς μέσ' στὸ ποτήρι.

Νάνιαρο

571. *Ἀναγραμματισμὸς*

Τὸ ἓν' ἀπὸ τὰ πόδια του
Χάνει κάποιος Κοιτῆς
Κι' ἀρχίζει νὰ γυρῇ...
Κι' ὁ ἀγαπημένος γίνεται
Τοῦ Ἀβραὰμ εὐθὺς
Ὁ γιὸς καὶ... σταματῇ.

Ἑλλάδα

572. *Τρίγωνον*

* * * * * = Κράτος.
* * * * = Θηρίον.
* * * = Δίκαιος.
* * = Σύνδεσμος.
* = Σύμφωνον.

Καὶ καθέτως τὰ ἴδια.

Αἰγυπτία Φελλάχα

573. *Κρυπτογραφικὸν Τρίγωνον*

1 2 1 3 1 4
2 1 3 1 4
1 3 1 4
3 1 4
1 4
4

[Λύεται ὅπως τὸ κοινὸν Κρυπτογραφικόν. Ἡ πρώτη λέξις εἶναι ἀντωνυμία. Καθέτως τὰ ἴδια.]

Μαρίνα Σ. Βεϊνόγλου

574-578. *Φωνηεντόγριφος*

Εἰς ἕκαστον τῶν κάτωθι σωρῶν συμφώνων νὰ προστεθῇ ἓν γράμμα ὁσαδήποτε φορᾶς, ἀλλὰ παντοῦ τὸ αὐτό, ὥστε νὰ σχηματισθοῦν, μετὰ ἢ ἄνευ ἀναγραμματισμοῦ, πέντε λέξεις :

ΜΡΓΜ, ΣΛ, ΤΑΣ, ΞΛ, ΜΚΡ

Πυροβολιτάκι

579. *Ἀκροστιχὶς μετ' Ἐλλιποσυμφώνου.*

Τὰ τρία γράμματα τῶν ζητουμένων λέξεων ἀποτελοῦν Ἐλλιποσύμφωνον τοῦ τύπου :

*,***,**,***,***

τοῦ ὁποίου ζητεῖται ἡ λύσις :

1, Ἀρχαῖος δημαγωγός· 2, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου· 3, Ἔπος· 4, Πτηνὸν θαλάσσιον· 5, Βυζαντινὴς αὐτοκράτωρ· 6, Κιθαρῳδὸς μυθικός. 7, Θεὸς ἀρχαῖος· 8, Δένδρον ὑψηλόν· 9, Παχύδερμον· 10, Δυστυχὴς μήτηρ· 11, Μήν· 12, Βασιλοπούλα τῆς Τροίας.

Ἀφριομένο Κῦμα

580. *Ἐλλιποσύμφωνον*

ια-ο-αια-ου-αι-η-ηεα-ου.

Δάκμος Ἀρτανάν

581. *Γρῖφος*

ιτ ια ια ια
ιτ μ' ιτ αι κρ' ια ν
ιτ ιτ ιν
ιτ ια ια ια

Ἠλιογέννητη

Διὰ τοὺς Γαλλομαθεῖς

582. *Δεξίγριφος*

Τὸ πρῶτο μου σπιτίσιο ζῶο,
Τἄλλο μου μιὰ προσωπική.
Ζῶο καὶ τ' ὅλο μου,—ἐνοεῖται
Ὅλα αὐτὰ στὴ Γαλλική.

Μεγάλη Ἑλλὰς

583. *Chemin de fer*

S***N***S***M***H***O

Νομοθέτης, Νῆσος τοῦ Αἰγαίου, Σουλτάνος, Μήνας Θεοῦ, Μοῦσα.

Σοφαλογιάκατη

ΑΥΣΕΙΣ

τῶν Πνευμ. Ἀσκήσ. τοῦ φύλλ. 23

350 Ἤπειρος (ἡ, Πύρρος.) — 351. Ἠηνε)όπη (πτέλο, πτ.)—352. Χλόη-χολή. — 353. Μίνως-Μίδας. —354. Βασιλιὸς δὲν εἶναι-Κορώνα φορεῖ.-Ρολοὶ δὲν ἔχει-τὶς ὧρες μετρεῖ : Ὁ πετεινός.

355. Σ Α Μ Ο Σ
Υ Υ Υ Υ
Α Ο Ρ
Ν Ε Ρ Ω Ν
Η Ι Ε Ο
Σ Α Ι Μ Ο Σ
Σ Ν Ε Ρ Η
Α Θ Η Ν Α

355. ΑΝΘΡΩΠΟΦΑΓΟΣ (νωθρός, θάρρος, ρώθων, ὥρα, πώγων, δπωροφόρον, Φαραώ, γράφω, σοφός.)— 357. Σ Ι Φ Η Δ Ο Θ Α Σ Η Δ Ε (Σίφνος, ἤθος. Θάσος. Ἠλέκτρα.) *Ἔσο φιλαλήθης.* (Ἡ ἀνάγνωσις κατὰ στήλας, ἐκ τῶν κάτω καὶ τῶν ἄνω ἐναλλάξ)— 358. Τῶν φρονίμων τὰ παιδιὰ πρὶν πεινάσουν μαγειρεύουν. — 359. *Ἡ Σύρος εἶναι ὡραία νῆσος.* (Εἰς υ Ρῶσσοι, νέο, ρεὰν εἰς ος.)— 360. Châteaubriand (Château, Briand.)—361. Rime-Emir.

ΜΙΚΡΑΙ ΑΓΓΕΛΙΑΙ

Διὰ 1 ἔως 10 τὸ πολὺ λέξεις μὲ ἑκατὸ στοιχεῖα δρ. 6. (τὸ ἐλάχιστον τίμημα.) Πέραν τῶν 10 λέξεων 60 λεπτὰ ἡ λέξις, μὲ πλάγια δὲ στοιχεῖα λεπ. 70 καὶ μὲ κεφαλαῖα δραχ. 1. Ὁ χωρισὸς στίχος δραχμὴ 3. Ἡ πληρωμὴ εἶναι ἀπαραίτητη

(ΚΕ'—1040)

ΣΜΥΡΝΗ, ἀνακαλύφθης εἶσαι ὁ Ἀλέξ. Βεϊνόγλου. Βρές με. — ΑΝΔΡΟΜΕΔΑ

(ΚΕ'—1041)

«ΕΛΛΗΝΙΚΗ ΑΥΤΟΚΡΑΤΟΡΙΑ»

Γενομένων ἀρχαιρεσιῶν ἐξελέγησαν : Πρόεδρος *Ἀβέτητο Εὐξανάκης*, Ἀντιπρόεδρος *Μαγαμένο Βασιλόπουλο*, Πρωθυπουργὸς *Κλεφτόπουλο τοῦ 21*, Γραμματεὺς *Δοξαμένος Τσολιάς*, Ὑπουργὸς Ἀναπαλύψεων *Σφίας*. Ὑπουργὸς Ἀντιπροσωπειῶν *Τροπαιοῦχος Ἑλλάς*, Ἀντιπρόσωπος Ἀργοστολίου *Γελασίνα*. Δίσις κ. Νάσλαν (διὰ Σύλλογον) Πέροδος Ἰθάκης, Ἀθῆναι.

(ΚΕ'—1042)

ΣΥΛΛΟΓΟΣ «ΑΝΕΜΟΣΤΡΟΒΙΛΟΣ»
ΑΠΟΤΕΛΕΣΜΑΤΑ Α' ΔΙΑΓΩΝΙΣΜΟΥ

Βραβεύτηκαν : Α') ΓΕΩΡΓ. ΚΑΠΝΟΥΛΑΣ, Β') «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΟΣ», Γ') ΑΝΤΥΤΗΣ ΕΛΛΗΝ. Δ') «ΣΥΛΛΟΓΟΣ ΤΡΙΩΝ ΠΙΕΡΟΥΩΝ», Ε') ΚΑΙΣΑΡ, ΣΤ') «ΦΙΛΟΛΟΓΙΚΟΣ ΟΜΙΛΟΣ ΠΑΤΡΩΝ». Στεῖλτε 3,50 ταχυμά. Λοιποὺς ὑπερευχαριστοῦμεν.—Ὁ τῶν Διαγωνισμῶν :

ΕΝΩΣΟΣ ΕΛΛΗΝ

(ΚΕ'—1043)

ΑΟΡΑΤΟΙ ΠΡΟΣΩΠΙΔΟΦΟΡΟΙ

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΣΥΛΛΟΓΟΙ, ΤΗΝ ΕΥΓΕΝΙΚΙΑ ΣΑΣ ΚΑΡΤΟΥΛΑ ΠΕΡΙΜΕΝΟΜΕΝ. — «ΜΙΚΡΟΚΟΣΜΕ», ἀλλόφρια ἀδιαριστοῦμε. — «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ», στεῖλαμε, ἄλλ' ἀργά· δὲν πειράζει ὅμως.

(ΚΕ'—1044)

Εἰσερχομένη στὸ Διαπλασόπουλο, χαιρετῶ ὅλους καὶ ὅλους, ἰδιαιτέρως τὸ Πετρινὸ Δυβολάκι. ΞΑΝΘΗ ΣΕΡΡΙΩΤΟΠΥΛΑ

(ΚΕ'—1045)

ΖΙΑΧΑ ΧΑΝΟΥΝ, Ὁλοκόρδυμα δέχομαι. Διεύθυνσή Σου ; ΒΙΟΛΕΤΤΑ

(ΚΕ'—1046)

ΑΡΓΥΡΑ ΣΕΛΗΝΗ, ἔστειλα, εὐχαριστῶ· νὰ περιμένω δικό σας ; Δίσις : Ἑρμοῦ 86, Πάτρας. ΗΡΩΪΣ ΤΟΥ ΖΑΛΟΓΓΟΥ

(ΚΕ'—1047)

ΟΡΕΛΛΙΝΟΣ, κρυστοκαίνοντας στὸ Διαπλασόπουλο, χαιρετῶ ὅλα τὰ ἀδέλφια του.

(ΚΕ'—1048)

ΛΟΓΓΕ ΧΕΙΜΑΡΡΑ, Θυμᾶστε σεῖς ; Εὐχαριστῶ. Κάποιος ἄλλος ἐνδυσιάζεται καὶ... ξεχνάει.— ΤΡΙΑΝΤΑΦΥΛΛΕΝΙΑ

(ΚΕ'—1049)

Προκηρύσσω διαγωνισμὸν *Διηγήματος* καὶ *Γραμματοσήμων*, βραβεῖα 10 ἑκλεκτότατα. Προθεσμία τριήμηνος. Δίσις: Θαλ. ν Προδρόμου, Σουσλί.

Μαύρη Σκιά, Μαύρη Μάσκα, Μαθητοῦ, Ἕνωση, Μυκάσσουσε, Κεραυνέ, Σκέψη, Ἀνεμοστρόβιλε, Ἄνεμη, Ἠλιογέννητη, Ἴγκιμπουρν, Ἰδανισμέ, Λέλια, Μάντισσα, Μεγάλη Ἑλλάς, Νεκρολούλουδο, Ξάνθιππε, Πδνε Χειμαριώτη, Πανταχοῦ Πόρφυ, Ρούμκανς, Σμύρνη, Τριανταφυλλένια, Φιδῶν Λεβάντε, Τιμή μου ἡ συμμετοχή σας.

ΑΙΜΑΤΟΒΑΜΕΝΗ ΔΟΞΑ

(ΚΕ'—1050)

Θέλια, *Νεφελόδης Ψυχή*, στὶς νιοτοῦλες σας ἕνα μπουκετάκι εὐχές. *Μάρβελ, Ροδομάγουλη*

(ΚΕ'—1051)

ΗΛΙΑ γύρισε στὴν Ἀθήνα. Ζητᾶ γράμματα, κάρτες καὶ ἄλλους.

(ΚΕ'—1052)

ΣΟΛΙΝΣ. Τί ἐννοεῖτε ; "Οταν βγάλω τἀποτελέσματα θὰ τὰ δῆτε. — Ἀρτεμις Εὐσταθίου, τί γίνεσαι ;

ΝΥΜΦΗ ΤΟΥ ΕΒΡΟΥ

(ΚΕ'—1053)

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

ΔΙΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΕ', περιμένομε τὶς κάρτες σας, γιὰ ψηφοδέλτια, στὸ διαγωνισμό μας (ΚΕ—1018).

(ΚΕ'—1054)

Γιοῦλη Ἄνθη, Ἰδανισμέ, Σέλλεῦ, Σέρλοκ Χόλμς, Νιρβάνα, Γλυκὸ Χαμόγελο, Τρεῖς Πιεροῦτοι, Ἰνδιάνα, Μικρὰ Λιχούδη, Ἀργυρὰ Σελήνη, ἐλάβαμε· εὐχαριστοῦμε. ΑΡΑΠΛΗ—ΣΑΠΦΩ

(ΚΕ'—1055)

ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ζητῶ τὴν ὑποστήριξή σας στὸν (ΚΕ—526) διαγωνισμόμου. Δίσις : Σταυροπούλου 29, Ἀθῆναι. Δεύτερον διαγωνισμὸν ἀποκηρύσσω.

ΞΑΝΘΗ ΝΕΡΑΪΔΑ

(ΚΕ'—1056)

Κι' ἂν δημοσίευα ὅς τώρα, ἀπὸ τὴν 967 ἀγγελία σου ἐπείσκηκα ὁλότελα, μικρή μου ΤΖΕΝΝΥ. Στὸ Διαγωνισμό σου ἔστειλα. ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1057)

ΓΚΕΚΠΟΥΡΓ, σ' ἀρέσει ὁ φωνόγραφος ; Θάλεια!.. Σοφαί.. ἀγάπη μου!! Ἀκόμα τὸ λέει ὁ Γιάννης ; ΤΑΝΙΑ

(ΚΕ'—1058)

Ὅσες ψυχὲς κλείνουν μέσα τους τὴν πανάκεια, ποὺ καθιστᾶ λιγότερο ἀπαίσιο τὸ ὀλγεινὸ ἐρωτηματικὸ ποὺ μᾶς προβάλλει ἡ ζωὴ καὶ ποὺ προσδίδει μιὰ γλυκάδα ἐλπιδοφόρα στὸ ἀβέβαιο φάσμα τοῦ μέλλοντος, ἂς γράψουν σὲ δυὸ ἄλλες.

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΜΗΛΑΛΗΘΗ

(ΚΕ'—1059)

«ΠΡΩΤΗ ΜΑΣ ΕΡΩΤΗΣΗ»

Ἔχει κι' ὁ πόνος τὴν ἡδονή του· λίγα στιγμὴ μὰ πιὸ δυνατή».

Στὴν ὑποκειμενικὴ αὐτὴ σκέψη ἐκθέστε τὶς γνώμες σας. Τ' ἀποτελέσματα μὲ τὶς κρίσεις θὰ δημοσιευθοῦν στὸ φύλλο τοῦ Ὀχτώβρη. Δίσις: Ἰσὰκ Πέσαχ, Ἐγνατίας 161, Θεσσαλονίκη.

ΝΕΚΡΟΛΟΥΛΟΥΔΟ, ΜΗΛΑΛΗΘΗ

(ΚΕ'—1060)

Ἐμπρός. ΔΙΑΠΛΑΣΟΠΟΥΛΑ, ψηφίστε τ' ὡραιότερο ἀπ' τὰ φετεινὰ ψευδόνυμα.

ΟΜΟΣΠΟΝΔΙΑ «ΜΑΥΡΗ ΣΚΙΑ»

(ΚΕ'—1061).

«Μικρόκοσμε», *Τάνια, Νεκρολούλουδο, Ἰδανισμέ, Μέλισσα, Θαλασσογέννητη, ἔλαβα τὰς ἀπαντήσεις καὶ Σᾶς εὐχαριστῶ.* ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

(ΚΕ'—1062)

Οἱ ἀποτελοῦντες τὸν «Φαραώ» : Ἀετὸς τῆς Σάμου — Χρυσαφής, Σανθὸς Λύκος — Κωνστ. Σχοινᾶς.

ΑΡΣΕΝ ΛΟΥΠΕΝ

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΤΗΣ "ΔΙΑΠΛΑΣΕΩΣ,,

ΒΙΒΛΙΑ ΤΕΡΠΝΑ ΜΟΡΦΩΤΙΚΑ
ΔΙΑ ΠΑΙΔΙΑ ΚΑΙ ΟΙΚΟΓΕΝΕΙΑΣ

(Ἀπὸ τοὺς ἐν παρενθέσει ἀριθμούς, ὁ πρῶτος εἶναι τὰ ταχυδρομικὰ τοῦ Ἐσωτερικοῦ καὶ ὁ δεύτερος τοῦ Ἐξωτερικοῦ.)

Ὁ *Ἄγγελος τῆς Ἀγάπης* (μὲ 60 εἰκόνας) δρ. 30. (4,50, καὶ 9,50).

Ἡ Ἀδελφούλα μου, μυθιστόρημα Γρ. Ξενοπούλου, (μὲ 24 εἰκόν.) δρ. 15.—(2.— καὶ 5).

Τὸ Βιβλίον τῆς Συμπεριφορᾶς δρ. 7 (1,50 καὶ 3,50).

Τὸ Θῦμα τοῦ Φθόνου (μὲ 20 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Παιδικὸν Πνεῦμα (3 τομίδια) ἕκαστον δρ. 2,50.—(1,25 καὶ 3.—).

Πρόας ὁ Νικίου (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3 καὶ 6.—).

Ὁ Πυρειοπόλης (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6.—)

Ὑπὲρ Πατρίδος (μὲ 24 εἰκόνας) δρ. 25.—(3.— καὶ 6,50)

Ὁ Φώτης, ἔμμετρον διήγ. δρ. 7—(1,50 καὶ 3,50).

Ἀγγελικὴ καὶ ἄλλα διηγήματα Σταυρούλας Μαρκέτου, δρ. 10—(1,50 καὶ 3,50).

Διηγήματα καὶ Σκέψεις Στ. Μαρκέτου δρ. 10.— (1,75 καὶ 4.—).

Τύποις Π. Γ. ΜΑΚΡΗ καὶ Σία — Σοφοκλέους 9